

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Βασιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7. — Ἐσπεριακοῦ φρ. χρ. 8.
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΜΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν ἑσπερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηθαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16^{ην} Μαΐου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 20—21

ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΜΑΙ ἔτοιμος — μοῦ εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ψυχογιὸς μου Ἀνανίας — ἐδιάβασα καὶ κατέταξα ὅλας τὰς ἐπιστολάς. Ὅποτε θέλετε, κυρία Διάπλασις...

— Τώρα ἀμέσως, ἀπήγγησα.

— Πολύ καλά. Νὰ φωνάξω τὴν Μάρθαν καὶ τὰς ἀδελφάς μου.

— Νὰ τὰς φωνάξῃς!

Ὁ Ἀνανίας ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἤρχισε νὰ φωνάξῃ: Μάρθα!.. Ἀγάπη!.. Πίστις!.. Ἐλπίς!.. Καλή!.. κτλ. κτλ. Ἐὐτυχῶς αἱ καλούμεναι ἐφάνησαν πολὺ πρόθυμοι, καὶ ὁ Ἀνανίας δὲν εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ δεκατρία αὐτὰ ὀνόματα. Εἶδε μὲν, ἀλλοίμονον! ὅταν τὸ πρῶν θὰ ἱερνοῦσε μὴ φωνᾷς... Ἀφίνω δέ, ὅτι δὲν ἐκάλεσε τὴν Πίσσαν οὔτε μίαν φωνᾶν, διότι μόλις ἡ ἔξυπνὴ μοι γάτα ἐμύρισθη ὅτι πρόκειται περὶ Κυριακῆς, δηλαδὴ περὶ συναθροίσεως, ἔτρεξεν ἐκ τῶν πρώτων, προστριβομένη εἰς τοὺς πόδας ἐπι-

πλων και ανθρώπων, με σηκωμένη ούραν και με ήχηρα-
τατα γουργουρητά! Διότι της Πίσσας της άρέσει πολύ
νά μας βλέπη μαζεμένους... ίσως από την γλυκείαν ανά-
μνησιν της τραπέζαρίας.

Μετ' όλιγον τό *τερπνόν* μου γραφεϊόν έγινεν είπερ
ποτε *τερπνότερον*, με την μεγάλην τράπεζαν εις τό μέ-
σον, περίξ της όποιας ειχεν άραδιασθή υπό την προε-
δρείαν μου όλον τό σπιτικόν, και επί της άποιας ειχον
παρταχθθ οι σωροί των επιστολών σας. Μόνον ή Πίσσα
μου έφαινετο άπορούσα πώς εις ένα τόσω μεγάλο τρα-
πέζι δεν υπήρχον πιάτα και φαγητά... Άλλά καθός
μάς έβλεπεν όλους γύρω-γύρω, όπως και εις την τραπε-
ζαρίαν, ήλπίζεν ότι τά φαγητά θα ήρχοντο εις τό τέ-
λος, και έπερίμενε ησυχη. «Τι διάβολο! έλεγεν» εινε
δυνατόν να καθήσουν έτσι χωρίς να φάγουν; προς τί;...»
Η άλήθεια εινε, ότι θα έπερίμενε πολύ, χωρίς να ικα-
νοποιηται. Άλλά τά ζφα δεν άπογοητεύονται εύκολα,
ελπίζου και επιμένουν περισσότερον από τους ανθρώπους.

— Έχει τον λόγον ο Άνανίας, ειπα.
Ο ψυχογυϊός μου ήγήθη και ήρχισεν:
— Η εισήγησίς μου θα εινε πολύ σύντομη. Άλλως τε
σήμερον έχομεν μεγάλην ανάγκην συντομίας... δηλαδή,
όχι μόνον συντομίας, αλλά και εγώ...

— Θα την επιτύχωμεν, αν άφήσης πρώτα-πρώτα τά
απρόεστατα καλαμπούρια σου! ανέκραξεν ή Αγάπη, κατη-
γανακτημένη διά τό πραξικόπημα.

— Άς εινε, έτσι τόπω! απήντησεν ο αγαθός Άνα-
νίας μεδιών. Έλεγα λοιπόν ότι σήμερον όλοι μας πρέ-
πει να είμεθα εγώ... όχι δά! σύ... σύντομοι.

Η Αγάπη μ' εκύτταξεν άπελπισ, ως να μόν έλεγε:
«Καλέ αυτός εινε αδιόρθωτος!» Ο Άνανίας εξηκολού-
θησεν άπαθής:

— Και τόυτο, διότι αι επιστολαί των παιδιών αυτήν
την φοράν εινε τόσω πολλά, τόσω ποικίλαι, τόσον εκτε-
νείς και τόσον ώραϊαι αι περισσότεραι, ώστε αν ήθέλαμεν
να είπωμεν και ήμεϊς τά δικά μας...

— Καλαμπούρια, συνεπλήρωσεν ή Αγάπη.
— ... δεν θα μας έφθαναν ούτε δώδεκα διπλά φύλλα
της «Διαπάλεως»! Δοξάζω μάάλιστα τον Θεόν, (και εδω
ο Άνανίας έσταυροκοπήθη) που ή Κυριακή μας αυτή
έτυχε να εινε όλως διόλου ειρηνική. Ούτε παθήματα
Μάρθας, ούτε περιπέτειαι, ούτε Φάληρα, ούτε ποδήλατα,
ούτε σπασίματα ποδιών, ούτε Άζαρίας, ούτε τίποτε...
Έτσι δεν θα έχομεν να διηγηθώμεν τίποτε τό παρεκβα-
τικόν, και θα έλθωμεν άμέσως εις τό θέμα.

— Αυτό εινε τό καλλίτερον! ειπα εγώ. Λοιπόν, ή
ερώτησις διά την Έκτην Κυριακήν ήτο ή εξής: «Έάν
διά μίαν και μόνην ημέραν οās ίδιόστο εξουσία να κά-
μετε ό,τι θέλετε, τί θα έκάμνατε; Πώς ήθέλατε μετα-
χειρισθθ την παντοδυναμίαν σας αυτήν;» Λέγε μας
τόρα, Άνανία, πώς και τί απήντησαν οι φίλοι μου.

— Έδω εινε αι επιστολαί, κυρία, απήντησεν ο ψυχο-
γυϊός μου. Τας διήρσα πρώτα εις δύο μεγάλους σωρούς.
Απ' εδω εινε αι επιστολαί εκείνων, οι όποιοι δεν ζητούν
μεγάλα και αδύνατα πράγματα, δηλαδή εκείνων, οι όποιοι
θα ήμπορούσαν να κάμουν αυτά τά όποια θα έκαμναν,
και χωρίς παντοδυναμίαν, χωρίς υπεράνθρωπον δύναμιν,
χωρίς υπερφυσικήν επέμβασιν.

— Ένόησα, ειπεν ή Αγάπη: αυτοί εινε οι άλιγαρκείς.

— Η εκείνοι, οι όποιοι ήμπορεί να μη ενόησαν καλά
καλά την ερώτησιν, ειπα εγώ. Για να ιδούμε!... Και
άλλος σωρός;

— Ο άλλος σωρός, εξηκολούθησεν ο Άνανίας, απο-
τελείται από τας επιστολάς εκείνων, οι όποιοι θα έκα-
μναν πράγματα ανθρωπίνως αδύνατα, ή τουλάχιστον
δυσκολώτατα, εκείνων, οι όποιοι θα εξήτουν εξουσίαν και
δύναμιν υπερφυσικήν από τον Θεόν, από καμμίαν καλή
μοϊραν ή από καμμίαν μάγισσαν...

— Βλέπετε; Αυτοί ενόησαν καλλίτερα την ερώτησιν,
ειπα εγώ.

— Άλλά και τον ένα σωρόν, καθός και τον άλλον,
εξηκολούθησεν ο ψυχογυϊός μου, τους διήρσα κατάν
εις άλλους μικροτέρους, χωρίςας τας όμοειδείς: άπαντήσαν
και τοποθετήσαν χωριστά π. χ. τας σχετιζόμενας με την
πατρίδα, χωριστά τας σχετιζόμενας με την φιλάνθρω-
πίαν, χωριστά τας σχετιζόμενας με την εργασίαν ή με
την διασκέδασιν κτλ. και χωριστά πάλιν τας ιδιορρή-
τους άπαντήσεις, τας πρωτοτύπους και παραδόξους.

— Έυγε, Άνανία! Η μέθοδός σου εινε πολύ καλή.
Κατ' αυτόν τον τρόπον θα ήμπορέσωμεν ν' αναγνώσωμε
τας επιστολάς με σειράν και με τάξιν, να τας συγκρίνω-
μεν και να τας κρίνωμεν. Έμπρός λοιπόν, ως άρχισή
ανάγνωσις. Όλοι μας θα διαβάσωμεν με την σειράν. Άρ-
χισε σύ, Αγάπη, και άμα κουρασθής μάς το λέγεϊς.

Η Αγάπη έβαλεν εμπρός της τον πρώτον σωρόν και
ήρχισεν ή ανάγνωσις.

Άρχεται από τους φίλους μου γράφουν, ότι την ήμέ-
ραν εκείνην, κατά την όποιαν θα ειχαν εξουσίαν να κά-
μουν ό,τι θέλουσιν, θα την άφιέρωναν εις την εργασίαν.
Άλλά δι' αυτό, μού φαίνεται, όχι παντοδυναμίαν,
αλλά ούτε απλή άδεια δεν θα έχρηιάζετο. Παραδείγματι
χάριν ο Σοφός Σωκράτης θα έμελέτα τά μαθήματά του και
θα έλυε τας Πνευματικάς μου Άσκήσεις — πράγμα ή
όποϊον, βεβαίως, ήμπορεί να κάμνη και κάθε ήμέραν. Η
ίδιον λέγω και διά την ήμέραν του Άράτου — ο όποιος
άντι Πνευματικών Άσκήσεων θα έκαμνεν άλλιας σωματο-
κάς — και διά την ήμέραν του Άγγέλου Φιλοπόλου
και διά την ήμέραν του Γύθατος της Στυγός, — αν και
ή εργατική μονοτονία αυτής θα έποικίλετο μ' ένα περ-
πατον διά λέμβου τό πρωϊ και με όλιγον θέατρον τό
βράδυ. Δεν θ' αναφέρω άλλους εκ του σωρού αυτού. Τη
επαινώ όμως όλους διά την προς την εργασίαν αγαπά-
των, μολονότι φανερόν ει κάποιαν περιφρόνησιν προς την
έλευθερίαν, την όποιαν διά μίαν ήμέραν τοϊς έχάρηεν
ή ερώτησις μου.

Τώρα έρχεται ή σειρά των φιλανθρώπων. Και πρώτα
πρώτα εκείνων, οι όποιοι συνδυάζουσιν την φιλάνθρωπίαν με
την διασκέδασιν. Τό Μπαμπού της Άφρικης, παραδείγμα-
τος χάριν, αφού έπερνούσε μίαν ώραϊαν και διασκέδαζε
κωτάτην ήμέραν, με φίλας, με ποδήλατον, με γεύμα, με
τίσιον υπό τό δένδρο κτλ. τό βράδυ θα έρραπτε φορέμα
διά τά πτωχά παιδάκια της Θεσσαλίας. Και ή Άφρα πι
Φαλήρου θα διεσκέδαζεν επίσης καλά, είτε εις τό θέ-
τρον, είτε εις τό Φάληρον, με γεύμα εις τό ξενοδοχείον
και με θαλάσσιον περίπατον υπό τό φέγγος της Σελήνης.
Προτίητερα όμως θα έπισκέπτετο δύο τρεις οικογενειαί
πτωχών, θα τοϊς επλήρνε τά ένόικια ενός έτους, κλπ.

και τά διδάκτρα των τέκνων των, και εν γένει θα τας
επήλασεν από την οικονομικήν στενοχωρίαν. Ο Σοφός
Πετακος θα παρεκάλεε τους γονείς του να του δώσουν
διαμίας έσα χρήματα θα του έδιδαν όλον τό έτος, και θα
τα διένειμεν εις πτωχούς. Άλλά τί ώραϊα που θα επα-
νήραζε την φιλανθρωπικήν αυτήν πράξιν! Έν πρώτοις
θ' άνήρχετο εις ένα λόφον, διά να θαυμάση την άνατο-
λήν του ήλιου. Έπειτα, θα έγευμάτιζε με τους γονείς
του. Έπειτα περί την δύσιν του ήλιου, θα ύψωνεν ένα
χρυσινον άετόν, από τον ίδιον λόφον. Και τέλος τό
βράδυ, μετά τό δείπνον, θα παρίστανε καμμίαν κωμω-
δίαν με την αδελφήν του και τά εξαδέλφια του, διά να
διασκεδάσουν όλοι. (Σημειώσατε, ότι εις τό σπίτι του
Σοφού Πετακου λειτουργεί εν μικρόν οικογενειακόν θέα-
τρον.) Ο μικρούτσικος φίλος μου Σομέτικος Μιχαήλ Κα-
πέλλος μού γράφει: «Θά έκαμνα πολλά πολλά: αλλά
θα έπροσπαθούσα με κάθε τρόπο, ώστε την άλλην ήμέραν
αυτής της εξουσίας, να μη
συμψή να δυσχερστήσω τον δά-
σκαλό μου, διότι δεν θα ήξευρα
τά μαθήματά μου: ούτε να
κάμω τη μαμμά μου να λυπηθθ,
όσοι θα ήμουν άρρωστος...
Έθελα δηλαδή να διασκεδάσω
τόσο, ώστε να μη κάμω κακό
ούτε στον εαυτό μου, ούτε εις
τους άλλους. Μοναχά τά πτω-
χάκια του σχολείου μας αν
υπορούσα αυτή την ήμέρα να
τά κάμω λίγο να χαρούσιν με
κανένα φορεματάκι ή με λίγα
γλυκά, τότε, αγαπητή μου
Ανάγκη, θα έκαταλάβαινα
καλά-καλά αυτήν την άπόλυτον εξουσίαν της καρδιάς μου!»
Έγχε, παιδί μου! — Ο Αποτής του Μίλανος Δρυμού,
ερω πρώτα θα έλεούσε τους πτωχούς, θα επήγαινε εις τό
ζαχαροπλαστέϊον να γεμίση την κοιλιά του με σοκολάτες
και με γλυκίσματα (πώ, πώ, τί λιχουδιές!) έπειτα, διά
να χωνεύση βέβαια, θα έπερνε ένα ποδήλατον και καμμά
δοξακαρία σκυλιά, θά τους έδενε 'στην ούρα από μιά
καταρόλα και θα τά άφινε να τρέξουν, ενώ θα έτρεχε
'έκείνος μαζί τους με τό ποδήλατον, (άλλου είδους
γίεντι αυτό!) και όποιο σκυλί θα ένικούσε εις τον δρόμον,
θα τό έπερνε. Έστερα θα επήγαινε εις τό σπίτι, όπου
θα ειχε προσκεκλημένους όλους του τους συμμαθητάς, διά
να τους διηγηθθ τας λεπτομερείας του πρωτοτύπου αυ-
του σκυλοποδηλατικού άγώνος!!! — Την διασκέδασιν
με την φιλάνθρωπίαν συνδυάζουσιν όμοίως ο Στέφανος
Κότινος, ο Νικόλαος Ίωαννίδης και άλλοι πολλοί.

«Διά να θαυμάση την άνατολήν του ήλιου». (Σελ. 155, στήλ. α'.)

Τώρα έχομεν τους καθαρώς φιλανθρώπους, και ο σωρός
των επιστολών των περνά εις την Πίστιν, ή όποια εξα-
κολουθεί την ανάγνωσιν.
Η Άστερρόσσα Νυξ θα έκαμνεν «ό,τι-θά της υπηγό-
ρευεν ή συνειδήσις της, επί καλω σκοπώ, εξασκούσα τό
έργον της αγαθοεργίας». — Η Άγγυρα της Φιλίας θα
έκαμνεν ένα μεγάλο τραπέζι εις τους πτωχούς, τό όποϊον
θα ειχεν «άπλουσιν μόν άλλ' άφθονον φαγητόν». — Η
Κίρη του Πηλίου θα έδιδεν εις τους άέργους των Άθη-
νών και του Πειραιώς «εργασίαν διά να πορίζωνται τά

πρός τό ζήν». — Η Γαληνιαία Θάλασσα θα έκαμνεν ένα
ώραϊο τραπέζι εις τά παιδιά των προσφύγων Θεσσαλών
και Κρητών, θα τους έχάρηζε διάφορα παιγνίδια και θα
τους έδιδε λεπτά διά τους γονείς των. — Η Βίγλα θα
ήνοιγε τό μικρόν της βαλάντιον και θα επήγαινε κατ' ευ-
θείαν εις τας οικίας των πτωχών (και έννοείτε πλέον
διατί). Άλλά τί καλλογραμμένη που εινε ή επιστολή
της και πόσον τρυφεράς εκφράσεις τη υπηγόρευεν ή προς
την πτωχίαν συμπάθεια της καλής της καρδιάς! — Η
Ναυσικά μού ένθυμίζει την παροιμίαν «αν διψή ή αύλή
σου, μη ρίξης τό νερό παρέξω» και μου λέγει, ότι αυτή
θα έβοηθούσε όλους τους γειτόνους της, και προπάντων
την δυστυχισμένην την Άσημίαν, ή όποια εινε ή πλέον
πτωχή από όλους, γιατί έχει και εξη παιδιά... — Τά
ίδια σχεδόν μού γράφει και ο Κερκυραϊκός Μύρμηξ, αλλά
με «λακωνικότητα» γιατί αυτός δεν έχει πολλά λόγια
σαν την αδελφή του την Ναυσικάν, (ή άλήθεια εινε, ότι
εινε πολύ χαριτωμένα αυτά τά
αδελφάκια και πολύ μ' εύχα-
ριστούν αι πάντοτε άφελέστα-
ται επιστολαί των). — Τό Τι
με μέλλει θα έμοίραζε φορέ-
ματα εις τά πτωχά παιδιά και
εις τους πτωχούς γέροντας. —
Πτωχούς επίσης θ' άνεκούφιζαν
κατά πολλούς και διαφόρους
τρόπους ή Κασσιόπεια, ή Ω-
ραϊα Άρθοδόμη, τό Χρυσό-
ψαρο, ή Καλή Όραϊς, ή Αγ-
γελική Η. Δημητροπούλου κλ.
κτλ. Τέλος ή Πυθια μολι διη-
γεϊται πώς διήλθε μίαν όλόκλη-
ρον ήμέραν έλευθερίας, ή όποια

της έδόθη — τότε που ήσαν εις την Θεσσαλίαν — και πό-
σον ηύχαριστήθη από την ελεημοσύνην, την όποιαν έπραξε,
πολύ άξιεπαίτως.
Βλέπετε, ότι εξακολουθεί ακόμη ή παρανόησις της
ερωτήσεως και ή παράταξις επιθυμιών, αι όποιαι θα ήμ-
πορούσαν να εκπληρωθούσιν και χωρίς παντοδυναμίαν.
Απόδειξις αυτή ή Πυθια, ή όποια, έκαμνε ήδη ότι θα
επιθύμει να κάμνη, μόνον με την έλευθερίαν, την όποιαν
της έχάρησεν ή μητέρα της — και δεν πιστεύω ή καλή
μητέρα της Πυθίας να εινε ούτε μοϊρα, ούτε μάγισσα,
ούτε Θεός.

Έρχεται τόρα ένας άλλος μεγάλος σωρός, τον όποϊον
μάς διαβάζει ή Έλπις. Είναι αι επιστολαί εκείνων, οι
όποιοι θα έχρησιμοποιοουν την ήμέραν των προς διασκέδα-
σιν αποκλειστικώς.

Να πρώτος-πρώτος ο Μακρολίδικος, ο όποιος με την
συνήθη του ζωηρότητα μάς διαβεβαιώνει ότι θα διεσκέ-
δαζε τόσον, ώστε, κατά τό κοινώς λεγόμενον «θα έκαμνε
τόν διάβολον τέσσερα!» — Τό Σαγαδιάκι θα διεσκέδαζε
με τους φίλους του, παίζον διάφορα παιγνίδια. — Η Η-
μερος Περιστέρα θα επήγαινε εις την έξοχόν, θα εκάθητο
εις ένα λόφον και θα έπερνε τά φυλλάδια μου, «αφ' ενός
μείν διά να βλέπη τόσον ώραϊα μέρη, και αφ' έτέρου διά
ν' αναγνώσκη τόσον ώραϊα πράγματα». — Τό Μεσολογγι-
τάκι θα έκαμνεν ένα μακρυνόν περίπατον και θα επέστρε-

φεν εις τὸ σπῆτι ἀφ' οὗ πρῶτα θὰ ἐπισκέπτετο ἐν ζαχαροπλαστεῖον καὶ θὰ ἐτρώγειν ἀρκετὰ γλυκά. Φρονεῖ ὅμως ὅτι θὰ ἐπρωτίμα νὰ τον διευθύνουν πάντοτε οἱ μεγάλοι καὶ νὰ μὴ τον ἀφίνουν νὰ κάμνη ἑ, τι θέλῃ οὔτε διὰ μίαν ἡμέραν (ὡς διὰ νὰ μὴ φάγῃ πάρα πολλὰ γλυκά, καὶ στομαχιάσῃ). — Ἡ Νύμφη Καλυψώ. ἂν ἦτο καλοκαίρι, θὰ πῆγαινε μετὰ τὰς μικρὰς ἐξαδέλφους τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἄν ὅμως ἦτο κακὸς καιρὸς, θὰ ἐπρωτιμοῦσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπῆτι καὶ νὰ μαγειρεύσῃ ἀθήλα πολὺ, λέγει, νὰ κάμω μακαρόνια, πέρδικα με πατάτες, ζωμι καὶ κουλουράκια. θὰ ἐβάζαμεν μακρὰ φρέματα καὶ θὰ ἐκάμναμεν τὰς κυρίας καὶ ὕστερα θὰ ἐτρώγαμεν με ὄρεξιν καλὴν. «ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω. . . — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἄλλαι πολλαὶ φίλαι μου, ἐκ τῶν ὁποίων θ' ἀναφέρω μόνον τὴν Ἀστραπὴν. Αὐτὴ, λέγει, ἂν ἦτο καλοκαίρι, θὰ ἐκάμνε μετὰ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ μετὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς, μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Πεντέλῃν μετὰ τὰ γαϊδουράκια. ἂν δὲ ἦτο χειμὼν, θὰ ἐξέλεγε τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς καὶ θὰ ἐκάμνε μίαν λαμπρὰν ἀπογευματινὴν.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τῆς Παπαροῦνας τῆς Πεντέλης: «Πρῶτον, λέγει, θὰ ἔμνα μίαν ὥραν παραπάνω εἰς τὸ κρεββάτι μου, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθημερινὸν βιαστικὸν σῆκωμα διὰ τὸ σχολεῖον (διότι καθήμεθα πολὺ μακρὰν καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐκεῖ εἰς τὰς ὀκτώ) ἔπειτα θὰ ἔπινα μετὰ τὴν ἡσυχίαν μου τὸν καφέν μου — πολὺ σπάνιον πρᾶγμα! — καὶ τότε θὰ ἐσεκπτόμην τί θὰ ἐκάμνα ὅλην τὴν ἡμέραν». Λοιπὸν: ἂν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἐκδρομὴ εἰς τὴν Πεντέλῃν (ὅπου θὰ ἐμάζευεν ὄλες τὰς παπαρούνας καὶ θὰ μοῦ τες ἐστειλεν) ἂν ὁ καιρὸς ἦτο ὀλίγον ἀνεμώδης, βάρκα με πανιά, καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου (ἀλλὰ νὰ μὴ ἐπάθαιναν τίποτε) ἂν πάλιν ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός καὶ κρύος, συναναστροφή εἰς τὸ σπῆτι, φωτιά, τσάι, γλυκίσματα, μπισκότα, Διάπλασις καὶ τὰ ῥέστα. Καὶ ἐπιλέγει: «Νομίζεις, ἀγαπητῆ μου, ὅτι θὰ ἐχορταίναμεν νὰ ὀμιλοῦμεν διὰ σέ, μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν;»

Τὰ ἴδια μοῦ γράφει καὶ ἡ Καρδερίνα. Μετὰ τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ διασκεδαστικὴ τῆς ἡμέρα δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Θὰ ἐκάμνε καὶ αὐτὴ μίαν ἐκδρομὴν ἢ πεζὴν, ἢ με γαϊδουράκια, ἢ με βάρκαν (κατὰ τὰς περιστάσεις) θὰ ἐπαίξε πιάνο, ἢ θὰ ἐζωγράφιζεν, ἢ θὰ κατεγίνετο μετὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου (κατὰ τὴν ὄρεξιν ποῦ θὰ εἶχε) καὶ ἂν ἦτο καλοκαίρι, θὰ ἐκάμνε ἓνα ταξείδι μετὰ τὸ ἀτμόπλοιον μέχρις Αἰγίνης, ἢ μέχρι Πόρου, ἀλλὰ μετὰ καλὴν βεβαίως συντροφίαν. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἀναφανεῖ: — «ὦ, πόσα δυνατὰ τίς νὰ κάμῃ εἰς μίαν ἡμέραν ἐλευθερίας, εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά!»

Τελευταία εἰς τὸν σωρὸν αὐτὸν ἦτο ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολὴ τοῦ Ὀλυμπιονίκου, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα ἐγὼ ἢ ἴδια. Εἰς τὴν ἀρχὴν, τί ὥραϊα ποῦ περιγράφει τὸν Ἄνανιαν διαιροῦντα καὶ ὑποδιαιροῦντα τὰς ἐπιστολάς, καὶ πάλιν ὑποδιαιροῦντα τὰς ὑποδιαιρέσεις των, καὶ πάλιν διαιροῦντα καὶ πάλιν ὑποδιαιροῦντα, ὡς νὰ καταρτίσῃ τοὺς σωρούς του καὶ τὰς πυραμίδας του, τὰς

ὁποίας, ἂν ὁ Ὀλυμπιονίκης ἦτο πλῆσιον του, θὰ τὰς ἐρριπτε διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ θυμώσῃ. . . Πάνω κάτω λέγει διὰ τὰς κακογραμμένας ἐπιστολάς, ὅτι, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ κανεὶς, χρειάζεται νὰ λάβῃ μικροσκοπίον, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μεγαθύνουν τὰ ἀντικείμενα 10,000 φορές (καὶ νὰ σὰς πῶ, χρειάζεται κάπου-κίπου τέτοιον μικροσκοπίον διὰ τὸ στρυμωγμένον γράμμα τοῦ φίλου μας Ὀλυμπιονίκου!) Καὶ ἔπειτα μᾶς διηγείται πῶς θὰ ἐπαινοῦσε καὶ αὐτὸς τὴν ἡμέραν του. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ, λέγει, θὰ ἦτο νεφελοδότης. Εἰς τὰς ἐξ ἡμερῶν θὰ ἐπιβιβάζετο εἰς ἓνα μικρὸν καΐκι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ θὰ μετεβαίνεν εἰς Αἰγίνα, Μίθαινα καὶ Πόρον. Ἡ ἀνοδος θὰ ἐγίνετο μετὰ γαλήνην, ἀλλ' ἡ κάθοδος μετὰ τρικυμίαν. Καὶ ὁ Ὀλυμπιονίκης θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Πειραιᾶ ἐν μέσῳ θυέλλης, ἀστραπῶν, βροντῶν, κεραυνῶν. διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀνακράξῃ: «Θάλασσα Θάλασσα! Καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς θυέλλαις σου ἀγαπᾷ εἶσαι!»

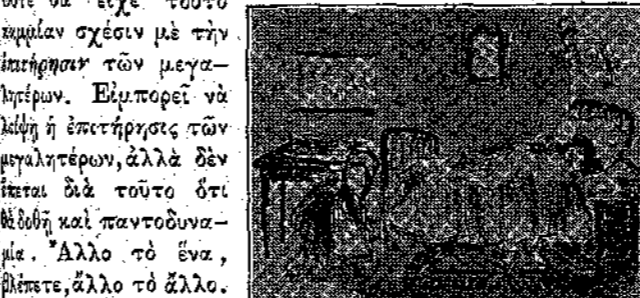

Αἱ ἐπιστολαὶ μεταθεσθῆναι ζονται ἤδη εἰς τὴν Καλὴν, ἡ ὁποία μᾶς ἀναγινώσκει διὰ μὴν κατὰσθῆσω τὰ παιδία ἐπιθυμίας καὶ ὄρεξιν. Ὁ Ἀρχιναύαρχος θὰ μισοκλιῆς γράφει ὅτι, εἰ τρίωρον ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως του ὑπάρχει πεδιάς, εἰς ἣν ἄλλοτε ἦτο ἐκτισμένη ἡ πόλις Φίλιπποι. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς ἐξουσίας του θὰ μετεβαίνεν ἐκεῖ (διὰ τὸ καλλιτέρον μὲν μεταφοράς) καὶ θὰ διημέρηται θαυμαζῶν τὴν χώραν ἐκείνην, ἥτις ἀνέδειξε τόσοσιν ἀνδρείων καὶ ἐξόχους ἀνδράς καὶ ἴδια τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. — Ὁ Ἑλληνοπολιτὸς θὰ ἐδρεπεν ὅλα τὰ ἀνθ' οὗ φέρει τὸν πῶρον (ἡ ἐπιστολὴ του φέρει χρονολογίαν 3 Νοεμβρίου) διὰ νὰ στέψῃ τοὺς σεμνοὺς νεκροὺς τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων. — Ἡ Μικρὰ Γυρτοπούλα θὰ ἐτόνιζεν ἐν ὥρῳ κομμάτι καὶ θὰ μοῦ το ἐχάριζε τὴν πρώτην τοῦ Νέου Ἔτους. — Πολλοὶ καὶ διάφοροι γράφουν πολλὰ καὶ διάφορα. Ἀλλὰ δύο ἐπιστολαὶ μᾶς ἐσταμάτησαν περισσότερο:

Πόσαι ἰδέαι ἤλθαν διαμίας εἰς τὸν Σημαιοφόρον! «Ἄν ἦσαν τοὐλάχιστον διακριτικαὶ — γράφει — νὰ ἐχωρῶνται μία-μία μετὰ τὴν σειράν, ὑπομονή! ἀλλ' αὐτὲς οὐ θεοτρελλες ἐχοροπῆδουσαν γύρω ἐπὶ τὸ κεφάλι μου καὶ ἐφίναζε κάθε μία τὸν χαθᾶν τῆς. Ἐπιανα τὴν πένναν ἐ γράψω. . . Τότε δὲ ἦταν ποῦ με τραβοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μανίκι, ἀλλ' ἀπὸ τὸ σακάκι, ἀλλ' ἀπὸ τὰ μαλλί, ποῖαν νὰ προτιμῆσω, καὶ ἐστὶ δὲν με ἀφίαναν νὰ γράψω τίποτε». Τέλος πάντων, μετὰ πολλὰ βάσανα, ἐνίκησεν αὐτὴ ἡ ἰδέα: «Ἦθελα, λέγει, διὰ μίαν ἡμέραν — καὶ κατὰ προτίμησιν τὴν Πρωτοχρονίαν, νὰ ἤμουν Δαπνίας (Δαπνίας εἶνε ὁ ἰδιοκτῆτης μεγάλου ζαχαροπλαστείου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σημαιοφόρου) καὶ νὰ ἐκαθήμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ζαχαροπλαστείου μου, νὰ προσκαλῶ εὐγενεῖς ὅλα τὰ πτωχὰ παιδάκια, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ ἐβαίνον νὰ τρώγουν ὅσα γλυκίσματα ἤθελαν, — ἐνοεῖται

ὅτι θὰ τοὺς ἐκάμνα κ' ἐγὼ συντροφία». Τί χαριτωμένος ἐπιστολογράφος, ἀλλὰ καὶ τί λιχουδὸς φιλόφρωνος ἀνὴρ ὁ Σημαιοφόρος! Παναγία μου!

Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ εἶνε τοῦ Ἀνδρείου Εὐζώνου. Ἦνε πολὺ καλογραμμένη, ἀλλ' ὁ φίλος μας παρεξήγησε πολὺ τὴν ἐρώτησίν μου — (ὅπως ἐπάνω-κάτω καὶ ὄλοι οἱ μέγιστοι τοῦδε πορροισασθέντες). — Τὴν παντοδυναμίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐχαρίζετο διὰ μίαν ἡμέραν εἰς τὰ παιδία, δὲν ἔμπορουν τάχα νὰ τὴν μεταχειρισθῶν πρὸς τὸ καλόν; Ὅτε θὰ εἶχε τοῦτο ἐπιτήρησιν μετὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μεγάλων. Εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ἢ ἐπιτήρησιν τῶν μεγαλύτερων, ἀλλὰ δὲν ἔπεται διὰ τοῦτο ὅτι ἐπιτήρησιν καὶ παντοδυναμία. Ἄλλο τὸ ἓνα, βλέπετε, ἄλλο τὸ ἄλλο.

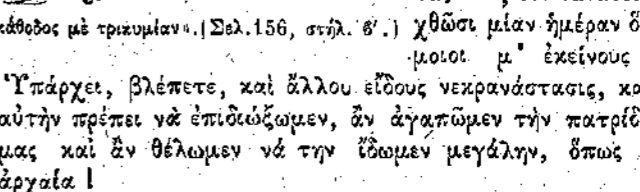

Ὁ Ἀνδρείος Εὐζώνος ἔμνα ἐνόμισεν ὅτι ἤθελε νὰ καταστήσω τὰ παιδία διὰ μίαν ἡμέραν ἐλευθερὰ μόνον ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν μεγαλύτερων. Καὶ συμπεραίνει ὡς ἐξῆς: «Ἄν ἀφιέμενος ἐλευθερὸς νὰ πράξω ὅ, τι θέλω, ἐπραττα διαφορετικὰ ἀπ' ὅ, τι πράττω ἤδη ὅτε ἐπιτηροῦμαι, θὰ ἐδείκνυται ὅτι δὲν ἐμορφώθην ἀκόμη, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος ὑποτακτικὸς καὶ κρυφίως, ὅτι ἢ βία ἢ ὁ φόβος ἢ ἄλλο τι χυδαῖον ἐλαττήριον με συνεκράτει, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶμαι ἀνάξιος τοῦ αὐτεξουσίου». Καὶ ὁ Ἀνδρείος Εὐζώνος θὰ ἐπραττε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ καθήκον του, ὅπως τὰ πράττει καὶ τώρα. — Ἐγὼ δὲ λέγω: Δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔωσα τὴν παντοδυναμίαν εἰς τὰ παιδία, διὰ νὰ τὰ διευκολύνω νὰ πράξουν τὸ καθήκον των καλλιτέρα, καὶ διὰ νὰ ἴδω πῶς ἀντιλαμβάνονται τὸ καθήκον αὐτό. Καθὼν μας δὲ εἶνε νὰ πράττωμεν τὸ καλόν, τότε μετὰ τὰς ἀσθερεῖς μας δυνάμεις, ὅσον καὶ μετὰ τὴν φανταστικὴν παντοδυναμίαν μας! — Τὰ ἴδια λέγω καὶ πρὸς τὴν Μελίτσαν Καλλιτέχνιδαν, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ: «Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἐκάμνα ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ ἦτο, νὰ ὑπακούω εἰς τοὺς μεγαλύτερους μου», τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ κάμνει καὶ τώρα καὶ πάντοτε. . .

Καὶ ἐξακολουθοῦν διάφοροι σωροὶ, νὰ κάμνουν τὸν κύκλον τῶν διαφόρων ἀδελφῶν τοῦ Ἄνανια. Παντοδυναμίας, καὶ ὄχι ἀπλῆς ἐλευθερίας κάμνουν χρῆσιν εἰς τὸ ἐξῆς οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ καλόν, τὸ ὅποιον θέλει ἕκαστος. Καὶ ἰδοὺ πρῶτα οἱ παντοδύναμοι φιλοπάτριδες. Ὁ Λύδοτος θὰ ἐλύτρωσε διαμίας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ χρέη τῆς καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας πληγὰς τῆς, καὶ θὰ τὴν ἀνεδείκνυε μεγάλην καὶ ἀνταξίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. — Τὸ ἴδιον θὰ ἐκάμνε ἢ Αἰκατερίνη Κοτζιάη Γρίβα, ὁ Κωστός Χ. Λευκιάδης, ἢ Σερηνικήη Ἑλληνοπούλα, ὁ Ἀνδρείος Ἀργοναυτῆς, ὁ Γαυθῆρος Δόκιμος, ὁ Μυλόρδος, ὁ Ἀνεμοστρόβιλος, ὁ Ἐθνικὸς Ἰγνός (ὁ ὅποιος θὰ ἐκάμνε ὥστε μίαν μόνον σμῆλαι νὰ βασιλεύῃ καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον: ἢ Ἑλλη-

νική) ὁ Γεώργιος Ἀλεξανδροπούλος (εἶνε ἐκεῖνος ποῦ θὰ τῆς ἐτρώγε μ' ἓνα ριγανόξυλον ἀπὸ τὸν Ἄρατον, διότι ἤθελε νὰ του πάρῃ τὸ ψευδώνυμόν του): ἢ Ἀτταγίς (ἢ ὁποία μοῦ γράφει ἐπάνω εἰς μίαν ὠραιότατην κάρταν, καὶ μαζί μετὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος δὲν λησμονεῖ τὴν ἰδικὴν τῆς καὶ τὴν ἰδικὴν μου) τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, ἢ Κεφαλληνιακὴ Αἴθρα, ὁ Πρίγκιψ τοῦ Καυκάσου, ἢ Ἀδελφὴ τῶν Καρνατίδων (ἢ ὁποία θὰ εὕρισκε τοὺς αἰτίους τῆς περσινῆς μας συμφορᾶς — ὦ, δι' αὐτὸ βέβαια θὰ ἐχρησίζετο παντοδυναμία! — καὶ θὰ τοὺς ἐκρεμνοῦσε ἀπὸ τὴν γλῶσσαν): ἢ Πέτρα Σκανδάλον κτλ. κτλ. — Εἰς τὸν Τικ-Τακ θὰ ἤρκει ὄχι μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ μίαν στιγμὴν παντοδυναμίας, ἵνα καὶ ἀπὸ μόνου τοῦ λόγου του, ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν ὅλα τ' ἀθάνατα ὀνόματα, ὅλους τοὺς μεγάλους ἐκείνους νόας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τοὺς Σωκράτας καὶ Ἀριστείδας, τοὺς Σοφοκλεῖς καὶ Αἰσχύλους, καθὼς καὶ τοὺς Μιλτιάδους καὶ Θεμιστοκλεῖς, τοὺς Κίμωνας καὶ Λεωνίδας καὶ τέλος τοὺς Φειδίας καὶ Πραξιτέλας, Ἰκτινοὺς καὶ Καλλικράτας καὶ τόσοσιν ἄλλους ἀκόμη, — ἐκείνους μὲν διὰ ν' ἀναπλάσωσι τοὺς νέους τῶν ἀπογόνους καὶ τοὺς ἐμπνεύσωσι τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἐθελουσίας, τῆς θρησκείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐν γένει τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς: αὐτοὺς δὲ διὰ νὰ καθοδηγήσωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος τὰ οὕτω προητομασμένα τέκνα τῆς καὶ τέλος τοὺς τελευταίους διὰ ν' ἀνεγείρουν πάλιν μνημεῖα, νέους ἀθανάτους Παρθενώνας, ὄχι πλέον ἀφιερωμένους εἰς τὰ ἀρχαῖα εἰδωλα, ἀλλ' εἰς τὸν μόνον, τὸν μέγαν καὶ ἀληθινὸν Θεόν. — καὶ ὅλους ὁμοῦ διὰ νὰ μεγαλύνουν καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα, διὰ ν' ἀνυψώσουν τὴν γλυκεῖάν μας πατρίδα εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς δόξης καὶ νὰ ἴδωμεν αὐτὴν καὶ πάλιν βασιλεύουσαν τοῦ κόσμου! »

Ἦρα ὄνειρον, πραγματικῶς! Ἄλλ' ὄρα γε δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ το πραγματοποιήσουν ποτὲ οἱ ἀπόγονοι καὶ ἀνευ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Τικ-Τακ; Ἀγαπῶντες τοὺς προγόνους, σπουδάζοντες ὅλον ἐν τὰ ἔργα των, εἰσδύοντες εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἐποχῆς, μιμούμενοι τὰς ἀρετὰς των, δὲν θάναδει-

χθῶσι μίαν ἡμέραν ὁμοῖοι μ' ἐκείνους; Ὑπάρχει, βλέπετε, καὶ ἄλλου εἶδους νεκρανάστασις, καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν, ἂν ἀγαπῶμεν τὴν πατρίδα μας καὶ ἂν θέλωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν μεγάλην, ὅπως ἡ ἀρχαία! Κόσμος, κόσμος ἀπειρος ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀρχιζιανίου! Ἐμαθάν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς παντοδυναμίας του καὶ ἐτρεξαν πλέον, ἄλλος νὰ του ζητήσῃ τοῦτο, ἄλλος ἐκεῖνο. Καὶ ὄχι μόνον προφορικῶς, ἀλλὰ καὶ γραπτῶς. Ἐνα ὀλόκληρον κάρρον μ' ἐπιστολάς τοῦ ἐπήγε, καὶ κάθε ἐπιστολὴ ἐν γραμματόσημον διὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἄνανια καὶ μίαν αἴτησιν διὰ τὸ Ἀρχιζιανίου. . . Ὁ ἓνας τοῦ ἐζητοῦσε νὰ τον κάμῃ πλούσιον, ὁ ἄλλος νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του ποῦ εἶνε ἄρρωστος,

άλλος να εισαγάγη την Γεωγραφίαν του εις όλα τα σχολεία, καθένας τελοσπάντων ήθελε τὸ δικό του. Φωνές, κακὸ, ταραχὴ. Τελοσπάντων, κατωρθώθη νὰ γίνῃ ἡσυχία καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του τὸ Ἀρχιεπίσκοπον προσεφώνησε τὰ πλήθη ὡς ἐξῆς: «Κύριοι, καὶ μόνον ἐὰν θελήσω νὰ ἐξετάσω ἕκαστον τί ἐπιθυμῆτε, θὰ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς παντοδυναμίας μου χωρὶς νὰ το κατορθώσω... Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον, καὶ δι' ἕνα ἄλλον ἀκόμη, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτε νὰ ἐνοήσητε μόνον σας, θὰ δώσω εἰς ἕνα ἢ μᾶλλον εἰς μίαν, ὅ,τι μου ζητεῖτε... εἰς μίαν ἢ ὁποῖα εἶμαι πλέον ἢ βέβαιον, θὰ μοιράσῃ ὡς καλὴ μητέρα ἑτάξια παιδιὰ τῆς τὰ καλὰ πού θὰ τῆς προσφ... — Χά, χά, χά! μὰς κοροϊδεύετε, κύριον Ἀρχιεπίσκοπε... — Σιωπή, κύριοι! διότι αὐτὴ ἡ μία εἶνε ἡ μητέρα τῶν πατέρων μας, ἡ μητέρα μας, εἶνε ἡ Πατρίς μας... καὶ τῆς δίδω τὴν Δόξαν, τὸ Μεγαλεῖον, τὴν Εὐτυχίαν, τὸν Πλοῦτον... — Ναί, ἀλλὰ τότε, διέκοψεν ὁ συγγραφεὺς τῆς Γεωγραφίας, ἡ Γεωγραφία μου θὰ εἶνε ὅλος διόλου ἀχρηστῆ! — Ὅχι, διότι θὰ χρησιμεύῃ εἰς τοὺς Ἀρχαιολόγους, τοῦ ἀπῆλτῆσα, ἀγαπητῆ Διάπλασις καὶ ὕστερα... ὄχι, δὲν ἐξυπνήσα, διότι τώρα θὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ. Καλὴ νύκτα λοιπὸν, μ' ἕνα γλυκὸ φίλι.»

«Ἐνοεῖται ἕως εἰς τὰς ἐκαμνα καὶ ἐγὼ συντροφία». (Σελ. 157, στήλ. α')

— Χρὶ! βραβεῖο μού μυρίζεται! εἶπεν ἡ Μάρθα, διερχομένη τὴν γενικὴν μας εὐχαρίστησιν.
— Ὅχι, εἶπα ἐγὼ, μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ Ἀρχιεπίσκοπον ἐπέβρε Πρώτον Βραβεῖον εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν καὶ κατατάσσεται τιμητικῶς εἰς τοὺς ἐκτός διαγωνισμοῦ.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ σειρά τῶν φιλοπατρίδων καὶ ἀρχίζει ἄλλη σειρά καὶ ἄλλη ποικιλία παντοδυναμῶν. — Ἡ Πριγκίπισσα Ἐλισβὴ θὰ ἔκαμνε μίαν μεγάλην ἐκδρομὴν διὰ λέμβου πρὸς διασκεδάσιν τῶν Ἀπόρων Παιδίων, εἰς τὴν ὁποῖαν ὅμως θὰ ἐλάμβανον μέρος καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ αἱ φίλαι μου. Φαντασθῆτε τί στόλος ἀπὸ λέμβους θὰ ἐχρειάζετο, διὰ νὰ συμπεριλάβῃ ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἀπόρων καὶ τῶν Εὐπόρων. Ἀλλὰ καὶ τί ἐξαισία διασκεδάσεως! — Τὸ Τρυγονάκι γράφει: «Ἄν καμμιά καλὴ μάγισσα μού εἶδιδε τὸ μαγικὸ τῆς ραβδί, θὰ εἶδιδα πρῶτα ἕνα κτύπημα... ἑστὴ ράχη μου, ὅπου εὐθὺς θὰ ἐφύτρωναν δύο πτερά, ἃς μὴν ἔχω καὶ καμπουρίτσα (εἰδὼ τὸ Τρυγονάκι ὑπαινίσσεται τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ρωσσικὸν διήγημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ Πέριου). Τότε θὰ πετοῦσα εἰς τὰ πτωχικὰ σπιτάκια καὶ θὰ ἄγγιζα μὲ τὸ ραβδί μου κάθε ἀρρωστο καὶ θὰ τὸν ἐγιάτρευα... Ἀλλὰ θὰ μου ἐφθάνεν ἄρα γε ἡ ἡμέρα μου; Ἐχει τόσους ἀρρώστους ἑστὸν κόσμῳ!» — Ναί, Τρυγονάκι μου! ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ παντοδυναμία τῆς καρδιάς! — Ὁ Σατανᾶς θάφαιρῶσε τὸν πλοῦτον ἀπὸ ὅλους τοὺς πλουσίους, θὰ ἐσχημάτιζεν ἕνα μεγάλο κεφάλαιον καὶ θὰ το ἐμοίραζεν εἰς ὅλους τοὺς πτω-

χοῦς, οὕτως ὥστε, καὶ οἱ πλούσιοι νὰ γνωρίσουν διὰ μίαν ἡμέραν τί θὰ πῆ πτώχεια καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὴν σπουδῶν, καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ χαροῦν μίαν ἡμέραν εὐτυχίας. Κατόπι βέβαια θὰ ἐπανήρχετο τὸ «πρῶτον καθέστω ἄλλ' οἱ πλούσιοι θὰ ἦσαν πολὺ πλέον φιλάνθρωποι. — Ὅπως τὸ Τρυγονάκι, καὶ ἡ Ἰρις θὰ μετεχειρίζετο τὴν παντοδυναμίαν τῆς πρὸς θεραπείαν ὅλων τῶν ἀσθενῶν τῆς ἡφῆλου. «Ἐξερχομένη ἐνίοτε μετὰ τῆς μητρὸς μου ἐκ τοῦ Νοσοκομείου—γράφει, — αἰσθάνομαι τὴν ἡφῆλην τὴν μελαγχολίαν, ὥστε πολλὰκις ἀνέκραξα: «ὦ, θεοὶ μου! ἃς εἶχα τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύσω ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ στεγνώσω τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δυστυχῶν αὐτῶν πλάσμάτων, τῶν καταδικασμένων εἰς στεναγμοὺς καὶ πόνους διηκεῖς!» Ἀλλ' ἐγὼ καὶ ἄλλους πόθους ἡ Ἰρις: Νὰ ἴδῃ π. χ. ὅλους τοὺς ἀδελφωμένους μὲ μίαν θρησκείαν, τὴν τελειοτάτην θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ μὲ μίαν γλῶσσαν, τὴν γλυκείαν Ἑλληνικὴν, νὰ ἐκλείψῃ δὲ καὶ ὁ ἄγριος καὶ βάρβαρος πόλεμος. — Ὁ Τρεχαγρευδούπουλος, κατόπι ὁμοῦ εἰσαγωγῆς, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ ἤθελε νὰ ἐλεῆσθαι ὅλους τοὺς πτωχοὺς, διότι ἂν εἶχε τὴν ἀπόλυτην παντοδυναμίαν θὰ εἶχε βέβαια καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκδέσθαι ὅσα χρήματα ἤθελε, καὶ τότε θὰ τοῦ ἦτο εὐκάλιν νὰ ἐλεῆσθαι πολὺ καὶ πολλοὺς, ἐν ᾧ τώρα δὲν ἠμπορεῖ νὰ προσφέρῃ εἰμὴ ἐλάχιστα καὶ εἰς ἐλαχίστους. — Καὶ Κεραυνός, ἂν ἦτο παντοδύναμος, θὰ ἐξῆλκει τὴν ἀποθερίαν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν γενικωτέραν τῆς μορφῆς. Πρῶτον θὰ ἐνεργετοῦσε τὴν Πατρίδα «τὸ τιμωροῦν τὸν ἄδικον καὶ ἐκτιμῶν τὸν δίκαιον» καὶ θὰ τὴν καθίστατο «ἐπίγειον παράδεισον εὐδαιμονίας». Κατόπι θὰ ἐπάτασεν τὴν Κακίαν καὶ ἐνύφωνα τὴν Ἀρετὴν, εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Κατόπι θὰ προῆγε τὴν Ἐπιστήμην ἐξερευνῶν καὶ τὴν ἀποκαθάρτησαν πτωχὴν τῆς φύσεως, ἀποκαλύπτων ὅλα τὰ μυστήρια αὐτῆς, διερχόμενος τὸ Σύμπαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Τέλος θὰ ἐφρόντιζε νὰ ὑψωθῆ μέχρι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἴσῃ αἰνέσθαι καὶ αὐτὸς ἐπαρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ! Μὰ τί ὕψος πού ἔχει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κεραυνοῦ!

Ἴδου τώρα καὶ μερικὰ πολὺ παράδοξα ἐπιθυμῆται: Ὁ Φιλελεύθερος Ἕλληνας, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Τι-Τι, θὰ ἐπανέφερον εἰς τὴν ζωὴν τὸν Ὀμηρον, ὄχι δι' ἄλλο π, εἰμὴ διὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ μερικὰ σκοτεινὰ καὶ δυσνόητα χωρία τῆς Ἰλιάδος. — Ἡ Ἀστὴς Ἡλλίου (ἡ ἐκ Μακκαχωρίου) θὰ ἤθελε νὰ παρευρίσκετο εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καμμίαν ἡμέραν Κυριακῆς (σήμερον π. χ.) καὶ «ἀφ' ἐκεί μὲν νὰ εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην παιδείαν διὰ νὰ μου εἴη χρήσιμος εἰς τὴν κρίσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ διασκεδάσῃ, ἐνηθύνουσα τὰς διαφορὰς γνώμας τῶν διαγωνιζομένων».

— Μὲ ἄλλους λόγους ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ δεκάτη τρίτη ἀδελφὴ μου! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἀνανίας.
— Καλῶς νὰ ἔλθῃ! τὴν θέλομε! ἀνέκραξαν ἐν χορῇ αἱ δώδεκα ἀδελφαί.

Ὁ Κλάδος Ἑλαιῶν θὰ κατασκευάζεν ἐν ἀερόστατον... παντοδύναμον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰνῆρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θὰ παρεκάλει τὸν Πανάγαθον νὰνταμεῖψῃ τὴν ἀκαρπὴν Διάπλασιν διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποῖους καταβάλλει ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρῶτη δὲν εἶνε ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον μὰς φέρει μέχρι τοῦ Θεοῦ, ὁ Κλάδος Ἑλαιῶν; — Ὁ Μίλας Ἀστὴς, σὺν-

τάτης τοῦ Κεραυνοῦ ἐν μέρει, θὰ ἐβράβευε τὴν Ἀρετὴν καὶ θὰ ἐτιμῶρει τὴν Κακίαν. — Ὁ Ζεβὼν θὰ καθίστατο ὅλος τοὺς ἀνθρώπους ἴσους ὕψικως, (ὑπὸ ἐπιφάνη δηλαδὴ περιουσίας,) δίδων πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα, κατὰ τὴν μέθοδον τῆς «σεισασχέβειας» τοῦ Σόλωνος. — Ἡ Κεραυραϊκὴ Μίς θὰ ἐπραττεν ὅ,τι θὰ ἐπραττε καὶ ἂν ἡ ἐξουσία ἢ ἡ παντοδυναμία δὲν ἀφίνετο εἰς αὐτήν. Δηλαδὴ τίποτε, ἢ ὅ,τι κάμνει καὶ τώρα; — Εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ ὁ Νίκος Ἡρακλῆς: «Ἡ ἐρώτησις ἀρκετὰ δύσκολος καὶ τίποτε δὲν ἠρᾷ νὰ γράψω. Ὅστε ἂν μου εἰδῆτο μίαν τοιαύτην ἡμέραν, τίποτε σχεδὸν δὲν θὰ ἔκαμνα, κατὰ μικρὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀίξαι καὶ τὸν κόπον νὰ τα εἶπω». Πολὺ περιεργον! — Τὸ Παλλικάρη τῆς Λαζίας πρῶτα θὰ κατασκευάζε ἐν πλοῖον καὶ θὰ ἤρχετο νὰ με πᾶρῃ ἂν νὰ περιέλθωμεν ὅλας τὰς παραλίους πόλεις, νὰ συνα-

«Μία μόνον σημαία νὰ βασιλεύῃ καθ' ὅλην τὴν ἡφῆλην». (Σελ. 157, στήλ. α')

θρῶσμεν ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μου, νὰ τοὺς γνωρίσωμεν προσωπικῶς καὶ νὰ τοὺς ἀριθμήσωμεν (αὐτὸ μού φαίνεται περιττόν, διότι τοὺς ἀριθμοῦμεν καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον) κατόπι θὰ κατασκευάζε ἕνα σιδηρόδρομον διὰ νὰ κάμωμεν τὸ ἴδιον καὶ εἰς ὅλα τὰ μεσόγεια μέρη! — Ὁ Βασφόρος θὰ ἄφινε τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, μὴ θέλων νὰ φανῇ τίχα ὅτι ὑπερβαίνει τὸν Θεὸν κατὰ τὴν σοφίαν. — Ὁ Ἀρσούρος Κοῦρ θὰ ἀφώπλιζεν ὅλους τοὺς στρατοὺς τοῦ κόσμου, θὰ ἐριπτε τὰ τερατώδη καὶ ἀνθρωποκτόνα ὅπλα τὸν εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης καὶ θὰ ἀδελφοποιούσεν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ὑφῆλου. (Βεβαίως, ἂν οἱ λαοὶ ἦσαν ἀδελφοποιημένοι—παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας— τὰ ὅπλα θὰ ἦσαν περιττά· ἀλλ' οἱ λαοὶ δὲν ἀδελφοποιοῦνται μὲ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς τὰ ὅπλα τῶν εἰς τὴν θάλασσαν, διότι... κατασκευάζουν ἀμέσως ἄλλα!) — Ὁ Δὲ-λὰ-σὺλ-μὶ θὰ ἐνεργετοῦσε ὅλους τοὺς Ἑλληνοπαίδας συνδρομητὰς μου. Καὶ φαντασθῆτε πλέον τί θὰ ἔκαμνα μὲ 40,000 συνδρομητῶν, ἂν καὶ μού φαίνεται ὅτι οἱ Ἑλληνοπαῖδες εἶνε πολὺ περισσότεροι ἀπ' ὅσους τοὺς εὐρίσκει ὁ Δὲ-λὰ-σὺλ-μὶ. Ἀφ' οὐ μόνον οἱ μαθηταὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τοῦ ἐλευθέρου Κράτους ὑπερβαίνουν τὰς 150 χιλιάδας!... — Τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνε καὶ τὸ Ἡμέρο Γατάκι, τὸ ἴδιο καὶ ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, (ἀλλὰ αὐτὴ συγχρόνως θὰ ἔτρεχε καὶ ὅπου ἦτο πτωχὸς διὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ) τὸ ἴδιον καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Ἰδαῖος Ζεὺς ὁ ἑπίκοις θὰ διέδιδεν ἀνὰ τὴν ὑφῆλην «τὴν ἀθάνατον γλῶσσαν μας, τὴν ἰσότητά, τὸν χριστιανισμὸν καὶ τὴν Διάπλασιν». — Τὸ ἴδιον δὲ περίπου ἐκφράζει καὶ ὁ Ἡλιος, λέγων ὅτι «θὰ ἐπλήρυνε διὰ νὰ τυπαθῇ ὁ τόμος μου τοῦ 1897 εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸν ἀναγνώσκῃ πᾶς ἄνθρωπος, πάσης φυλῆς!»
Ὁ Ἀτρόμητος Θαλασσομάχος θὰ πένθησκεν... ἀλλὰ— παρακαλεῖ νὰ μὴ τρομάξετε: θὰ πένθησκε διὰ μίαν ἡμέραν καὶ διὰ μίαν μόνον. Ὁ σκοπὸς του εἶνε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ

μετὰ θάνατον ἀνεξιχνίαστα μυστήρια καὶ νὰ διαφωτίσῃ πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἱστορίας, «μυθῶν τὰυτὰ παρ' αὐτῶν τῶν ἡρώων, τοὺς ὁποῖους θὰ συνήγαγε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον». Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα του δὲν το περιμένει κανεὶς. «Ὅντι, λέγει, θὰ ἔκαμνα τὸ μεγαλύτερον ἐξοπῆθαι, διότι τότε ἡ φιλὴ Διάπλασις, γνωρίζουσα πάντα θούρα ἤθελε μάθῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ δημοσιεύουσα αὐτὰ, θὰ πένθησκε ἀπείρους συνδρομητὰς.»

— Ἀλήθεια, φαντασθῆτε νὰ δημοσιεύωμεν ἀντάποκρισιν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον! εἶπεν ὁ Ἀνανίας.

Τὸ Φῶς ἀπ' ἐδῶ θὰ ἐπροσκαλοῦσε τὴν Μάρθαν, τὸν Ἀνανίαν, τὰς δώδεκα ἀδελφὰς του καὶ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μου νὰ ἔλθουν, ἄλλος διὰ τῆς Ἀποκρητικῆς Καμῆλας τῆς Ἰριδος, ἄλλος διὰ τῆς ὀβίδος τοῦ Κροκοδείλου τοῦ Νεκίου, ἄλλος διὰ τοῦ Παποροαερόστατο... κτλ. τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλίθρου (ἀναμνήσει τῆς πέμπτης Κυριακῆς) καὶ ἄλλος διὰ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας τοῦ Ρωμαίου Κικέρωνος, νὰ ἔλθουν λοιπὸν ὅλοι εἰς ἐξοχὴν τινα παρά τας Ἀθήνας, καὶ μετὰ πλουσιώτατον καὶ εὐθυμώτατον γαῖμα, νὰγοράσουσι διὰ συνεισφοράς ὅλους μου τοὺς τόμους καὶ νὰ τοὺς χαρίσωσι εἰς παιδιὰ πτωχότατα, — διότι, λέγει, μόνον αὐτὰ δὲν ἀναγινώσκουν Διάπλασιν. — Ἡ Ἀδρὰ τοῦ Εὐζείτου, μετὰ πολλὰς καὶ διαφορὰς σκέψεις, καταλήγει ὡς ἐξῆς: «Ἀφ' οὗ προηγουμένως διὰ τῆς παντοδυναμίας μου ἀπέδιδον ἐκάστῳ λαῷ τὸ ἴδιον, θὰ κατήργουν τὸν βάρβαρον καὶ αἰμοδρόνον θεσμὸν τοῦ πολέμου» ἀλλ' αὐτὰ τὰ εἶπον καὶ ἄλλοι. — Τὸ Ἡουχο Ἀεράκι, πολὺ σοβαρὸν θὰ ὑπεχρέωνε ὅλους τοὺς Ἑλληνας νὰ ἐκπαιδεύουσι τὰ τέκνα τῶν, διότι νομίζει ὅτι, ὅταν ἐν Κράτος ἀποτελήται ἐξ ἀνθρώπων ἐγγραμμάτων, εἰς ὅλα θὰ εἶνε εὐτυχές. Ἀνὴν ὑπάρχει ἀντίρρηση! — Ὁ Φιλίππιν Μίρασιάνης θὰ ἔκαμνε πολλὰ καὶ διάφορα, σκοποὺν ἔχοντα νὰ συνενώσουν πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκουμένῃ εἰς μίαν πόλιν καὶ ἕνα ποιμένα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐχούσης τὸ δικαίωμα τοῦτο, διότι πρώτη παρεδέχθη τὸν Χριστιανισμὸν. — Ὁ Τρομάρας θὰ ἔθετε νόμον διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ ἐπιτηρῶνται τὰ ἦθη τῶν πολιτῶν καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπεται εἰς κανένα νὰ εἶνε ἀργός καὶ νὰ κυλλεῖται εἰς τὰ καφενεῖα, διότι ἀργία μήτηρ κακίας. — Καὶ τέλος ὅλ' αὐτὰ μαζί καὶ κάτι παραπάνω ἀκόμη θὰ ἔκαμνε ὁ Κεφαλος, καὶ τὸ Πνεῦμα ὑπὲρ τὴν ὕλην, τὴν Ἀρετὴν ὑπὲρ τὴν Κακίαν, τὴν Δικαιοσύνην ὑπὲρ τὴν Ἀδικίαν, τὸ Φῶς ὑπὲρ τὸ Σκότος κτλ. κτλ. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κεφάλου εἶνε τρόπον τινὰ ἡ συγκεφαλαιώσις καὶ ἡ ἐπισφράγιξις ὅλων αὐτῶν τῶν σοβαρῶν καὶ ὑψηλῶν ἐπιθυμιῶν, τὰς ὁποίας τρέφει κάθε εὐγενὴς καὶ ἀνεπτυγμένη ψυχὴ.

«Ἐθὰ ἐκάνερον εἰς τὴν ζωὴν τὸν Ὀμηρον». (Σελ. 158, στήλ. β')

Ἐθὰ ἐκάνερον εἰς τὴν ζωὴν τὸν Ὀμηρον. — Ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε ἀτελείωται· καὶ ἰδοὺ, ἀφ' οὗ ἔκαμνε ὅλον τὸν γύρον τῆς τραπέζης, ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος ἀναγινώσκει τὸ τελευταῖον σφρόν.

Ο Κολοσσός της Ρόδου θα έκανε τας Αθήνας ως ήσαν επί της χρυσής εποχής του Περικλέους, θα μου έστηνεν ένα ανδριάντα (όποια τιμή!) εκ λευκού πενταγώνου μαρμάρου, και θ'άνηγειρε πάλιν τόν... εαυτόν του, δηλαδή τόν Κολοσσόν της Ρόδου «ένα εκ του ύψους του ρεμβάζων, βλέπτη την αίγλην της ανακαινισθείσης Ελλάδος!»—

Αλλά πού τα πράγματα και τα θαύματα, πού θα έκαμνεν ο Ασπροποταμίτης! Αυτός, μάτια μου, αφ' ου θ'άνεκαίνιζεν όλην την γην επί το τελειότερον, θα έβαζε πτέρυγας και θα επήγγαλινεν εις όλα τα ουράνια σώματα. Έπειτα θα έκαμνεν ώστε να εύρεθῆ εις την τσέπην του έν μαγικόν ξυλάριον, τό όποσον να έχη την δύναμιν επί 400 αιώνας, — φαντασθήτε! — να κάμνη ό,τι θέλῃ διέτασεν αυτός και οι απόγονοί του. Με τό ξυλάριον αυτό θα έκτιζεν 100 παμμέγιστα κτίρια εις τά όποια θαπόθηκεν όσα θα έχρειάζοντο προς συντήρησιν όλων των πτωχών του παλαιού και του νέου κόσμου επί 14,000 αιώνας! Θα έκτιζεν ακόμη και μίαν παμμεγίστην οίκίαν, διά να μου χρησιμεύσῃ ως γραφείον επί άλλους τόσους αιώνας! Και τέλος πάντων θαπεσύρετο με την οικογένειάν του να ζήσῃ εις ένα άστέρα, έχων πάντοτε εις την τσέπην τό μαγικόν ξυλάριον, διά να του εξασφαλίζῃ όλα τά αγαθά «όσα υπάρχουν και όσα δέν υπάρχουν εις τόν κόσμον!»

«Νά εκνηχούσα, να εδιδασκα, να επολιτίζα.» (Σελ. 160, στήλ. 6.)

Θα ήθελα, ή μέρα μου νάν ΄εκουστή γιά πάντα γιά τά πολλά της φοβερά και τρομερά συμβάντα. Και πρώτα, πρώτα, φίλη μου, (κι' αυτά τά λέω αλήθεια!), θα νά 'κανα τά νόστιμα κι' όρραϊα κολοκίθια, Νά γίνουν άνθρωποι σωστοί με πόδια και με χέρια, Με μούτρα, με φρονήματα, με λόγους, με χαμπέρια, Κι' αυτά, θα νά τά σκεφίσαις, ό δλους σχεδόν τους τόποι. Και θα νά τα άνθημα... πώς; κολοκυθανθρώπους!

Απ' όλο δέ τάληθόν τό των ανθρώπων γένος, Πού τότε εις τό θρόνο δά έστελλα άσμένιος, μένος έγω θα έμανα ως κολοκίθιας γνήσιος, Του γένους των κολοκυθών γεννήτορ και μαρκήσιος. Μά αν δέν έκανα αυτό, θα έκανα έν' άλλο, Σπουδαίο, εξυπνότερο, τρανό και... πεζό μεγάλο!

Θα σκεφίσαι πάνω 'στη γῆ όμνοια κι' ειρήνη, (Σωστή, με δίχως σύνορα και αποκημιώσεις). Πόσοι θα εύχαριστήνοντοσαν με την ήμερα εκείνη, Πού θα ζητούσαν κι' άλλην αν είμπορῆς να δώσῃς. Θα έκανα κι' άλλα πολλά, έξω απ' όσα είπα... Και εις τό τέλος θαίκανα εις τό νερό μελ τρόπα. Τάσεται όμως με σιτηρή 'στό τέλος θα ν' αφήσω, Και εις έσέ τη γνώμη μου κορτά θα παραστήσω. Στην παντοδυναμία μου καμμά δέ βρίσκω χάρη, Και καθώς επ' ένας σοφός πού πρό πολλού τά σοτώσῃ, (Θεός χωρέσαι τον) τό θα πολλές φορές έσπάρη, Και ήμους βεβαίω και 'γά... έτι άλλες 'φύτρως.

ΔΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, έπών Σεκατεσσαύρω Μήδεποτε στεκόμενος κι' άειποτε παρλάρω.

Ο Ναύαρχος της Βαρέλλας θα ζήτησεν από τον Θεόν ένα Άγγελον ή Δαίμονα, διά να εκτελή όλας τας διαταγάς του και αυτόν θα τον ώνόμαζε Διαταγοπράκτην (11) Και εξακολουθεϊ: «Θα ντυθώ σαν κόντες και θα στόλισθω με ραπανάκια και λαχανικά, διά να διαφέρω από τους λοιπούς κόντιδες. Ο Διαταγοπράκτης μου θα φορη ένα πανταλονι στενό-στενό, δηλαδή θα είνε καθώς τσίφος, αλλά αδύνατος... Βάλετε τώρα πρόσωπο μακρύ, μουστάκι εξήντα τριχῆς, γένι εκατό, κτένισμα αλλά Άνανία, δάκτυλα ένα ρούπι, και θα έχετε εμπρός σας τόν

«Όστι να δύναται να τον αναγνώσκῃ πῶς άνθρωπος πάσης φύλης!» (Σελ. 159, στήλ. α.)

— Και αν τού το εκλεφτε κανένος λωποδύτης; ανέκραζεν ή μικρά Κική.

Ο Αύγουστος, κατόπιν ενός περιέργου όνειρου, ήθελεν εκλέξῃ ως ήμεραν παντοδυναμίας την ήμεραν του θανάτου του, διά να τον δώξῃ και διά να ζήσῃ άθάνατος, και όχι μόνον άθάνατος, αλλά και αιωνίως παῖς. Αν δέ τυχόν ήθελε βαρυνθῆ και την άθανασίαν, θα προσεκάλει τόν θάνατον διά να τον παραλάβῃ. Με άλλους λόγους δηλαδή θανατοκράτωρ ο κύριος Αύγουστος!

Τρία πράγματα αγαπά ο Γουλιέλμος Τέλλος: Τους γονείς του, την Πατρίδα, την Διάπλασιν. Δι' αυτά τά τρία θα έκαμνε τά πάντα αν του εδίδετο μιá ήμερα παντοδυναμίας και επί τέλος... θα έστειλε και την καλύτεραν άπαντησιν από όλους, διά να πάρῃ τό Α' Βραβείον της Έκτης Κυριακής.

Νομοθέτης και ή Ναυτοπούλα. Α νόμος: οι πλούσιοι να διαμοιράσουν τά αγαθά των με τους πτωχοῦς. Β νόμος: να υποχρεωθουν όλοι να λαμβάνουν την «Διάπλασιν» διά τά τέκνα των. Γ, όχι νόμος πλέον, αλλά παρανομία: θαράδιαζεν όλους τους ξενομανείς και θα τους εξουλοφόρτωνεν εις τά γερά. — Η Ποιμενική Φλογέρα γράφει: «Θα ήθελα να είχα την υπερφυσικήν δύναμιν, ώστε να μάθω πλείστα πράγματα και να γίνω σοφή τότε δε να

Διαταγοπράτην μου, τέλειον καθ' όλα και άντάξιον του κυρίου του.

«— Κύριε Διαταγοπράκτη, πηγαίνετε να μου ένοικιάσετε τόν Όλυμπον. Τόν θέλω ως κατοικίαν διά την ήμεραν της παντοδυναμίας μου. Πιλάφι, σουτζουκάκια, μακαρόνια, αυγά, μπριζόλες, κατόπουλα και ό,τι άλλο βρῆς, να το ψῆσῃς.

«— Εις πάς διαταγάς σας, κύριε κόντε!

«Έρχεται τό μεσημέρι· τρώγω, τρώγω, τρώγω κοντεύω να σκάσω.

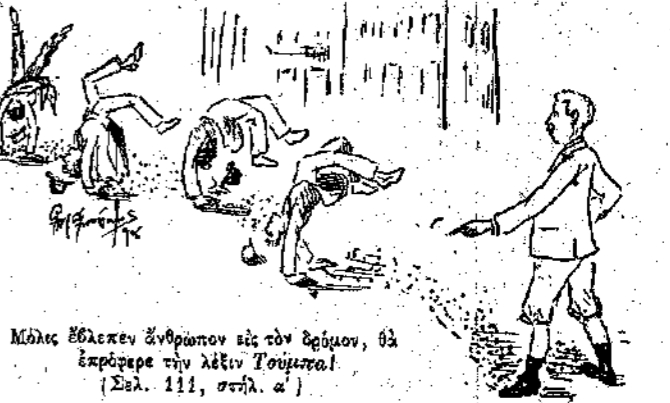
«— Ω, πώς ήθελα τώρα τη Λύρα του Όρφέως, διά να διασκεδάσω και την Έσπεριαν Αύραν διά ναναπνεύσω!

«Και ώ του θαύματος, εϋθῆς έρχονται και τά δύο. Πολύ προκομμένος ο ύπηρέτης μου».

Και κατ' αυτόν τόν τρόπον εξακολουθεϊ να του δίδῃ διαταγάς και να εκτελή πᾶσάν του επιθυμίαν. Μεταξύ των άλλων στέλλει τόν Διαταγοπράτην και εις τό Γραφείον μου διά να τραβήξῃ τό αυτί του Άνανια, διότι τόν έχω άρχει, πού ποτε εις καμμίαν Κυριακήν δέν εβράθευσεν άπάντησίν του. Και αντί του Διαταγοπράκτη, εκτελεῖ την διαπαγήν ή Έλπίς, ή όποία κάθεται κοντά εις τόν Άνανιαν και τόν άρπάζει από τό αυτί. Θυμόνει λοιπόν ο Άνανίας και φωνάζει:

— Αφ' ου είνε τέτοιος, ούτε εις αυτήν την Κυριακήν δέν θα βραβευθῆ!

όδοῦ Διόλου, με τό Τούμπα! θα εξετέλει εμπρός μας μίαν τούμπαν, και φαντασθήτε πλέον γέλια!... Τότε οι μικρότεροι άδελφοί του Άνανια ήρχισαν να φωνάζουν «Τούμπα!» και να κάμνουν τούμπες, και ή

Μόλις έβλεπεν άνθρωπον εις τόν δρόμον, θα επρόφερε την λέξιν Τούμπα! (Σελ. 111, στήλ. α.)

Πισσα μαζί. Οι άλλοι έγελούσαν και χειροκροτούσαν, και με αυτήν την βοήν και την εϋθυμίαν ή συνεδρίασις της Κυριακής διελύθη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ίρις.
- Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τιχ-Ταχ, Ποιμενική Φλογέρα.
- Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δόν Κολοκίθιας Πάτερως, Κεραυρός, Τριητοράκι.
- Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ναυαϊκά, Διδόχοις, Σοφός Πιττακός, Σοφιστικός Μιχαήλ Καπίλλιος, Κόρη του Πηλίου, Σατανάς, Κίταλος, Ολυμπιονίκης.
- Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Πυθια, Σημαιοφόρος, Έθνικός Ύμνος, Τρομάρας.
- Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Έλλησοποντος, Ήουχο Άσράκι, Τρεχαγχευόπουλος, Άρβούρος Κοέν.
- ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πάντες όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Από όλα τά σφάλματα, εις τά όποια υπεπέσατε έως τώρα, ποιον σας ελύπησε και σας έκαμε να μετανοήσετε περισσότερο;»

Αι άπαντήσεις δεκται μέχρι της 20 Ίουνίου έ. έ.

Έχετε εμπρός σας τόν Διαταγοπράτην μου, τέλειον καθ' όλα και άντάξιον του κυρίου του. (Σελ. 161, στήλ. α.)

Τῆ-Μπούμ-Μπούμ. Άλλος παράξενος αυτός! Αν του εδίδετο ή παντοδυναμία τί θα έκαμνε, νομίζετε; Μόλις έβλεπεν άνθρωπον εις τόν δρόμον, θα επρόφερε την λέξιν Τούμπα! και άμέσως ο άνθρωπος, όποιος και αν ήτο, μικρός ή μεγάλος, θα έκαμνε δύο στροφάς εις τόν άέρα, σαν διάβολος, και ο κύριος Τῆ-Τῆ-Μπούμ-Μπούμ θα τον έβλεπε και θα εξακαρδίζετο από τά γέλια. Θα ήρχετο και εις τό Γραφείον μου, θα ιδγαίναμεν εις τό μπαλκόνι όλοι μας, και κάθε διαβάτης τῆς

Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Αυτή την ώρα που γλυκά
"Όλη βοδίζει η δύση
Και νέαις σκιαίς μαγευτικά
'Απλώνονται 'στη κτίσι,

Μέσα 'στην κηφό δε τρέχουμε
Που ανθοβολούσε οι κλώνοι,
Νά γύρουμε τὸ μέτωπο,
Νά κλίνουμε τὸ γόνυ.

Και μεσ' 'στά μύρια ἀρώματα
Που κάθε ἀνθος σκορπίζει
Και μεσ' 'στά μύρια χρώματα
Που ὁ ἥλιος μᾶς χαρίζει,

'Η ταπεινή μας προσευχή
Που φέρνει θεία γαλήνη,
Που βγαίνει μεσ' ἀπ' τὴν ψυχή,
Ἐίν' ἀρωμα κι' ἐκείνη!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΥΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΛΛΗΝ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΟΥΣΑ προχθές ἕνα κομματί συνομιλίας μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ὁ πατὴρ ἦτο ἕνας κύριος ὕψηλός καὶ μεγαλοπρεπής, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ ὕψος του καὶ ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, — δὲν τον ἐγνώριζα. — μὲ ἐφάνη σὰν ἰατρός. Ὁ υἱὸς του ἦτο νεανίσκος ὡς δεκαεξ ἑτῶν, με κομψὴν ναυτικὴν ἐνδυμασίαν, με εὐγρημμὸν σῶμα, διαπλάσθεν προφανῶς εἰς τὰ Γυμναστήρια, καὶ με ὠραῖον πρόσωπον, μαρτυροῦν ἰσχυρὰν νοημοσύνην. Τύπος ἐν ἐνὶ λόγῳ συγχρόνῳ Ἀθηναίου ἐφήβου, εἰς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, με τούς γαλανούς ὀφθαλμούς, με τὴν ὑπόξανθον κόμην καὶ με τὰ κανονικώτατα χαρακτηριστικά, ἐπαναφέρου τὸν κλασικὸν τύπον τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καλλονῆς.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἔκαμον τὸν ἐσπερινὸν τῶν περιπάτων περὶ τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Ἀπὸ πολλῆς ὥρας, φαίνεται, συνομιλοῦν καὶ συζητοῦν, θέμα δὲ τῆς συνομιλίας τῶν ἦτο ἡ μελέτη τῶν ἐξετάσεων.

— Πάρα πολλὰ μαθήματα μᾶς ἔχουν φορτώσει, ἔλεγεν ὁ νεανίσκος, με τὸν ζωηρὸν ἐκείνον τόνον τῆς ἀγανακτικῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο οἰκτιρῶς εἰς τούς μαθητάς, πρέπει κανεὶς νὰ σπάσῃ 'στὸ διάβασμα, διὰ νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλος νὰ παρῇ ἐν Ἀπολυτήριον με «καλῶς».

— Ἐπιτυχῶς ἔχετε ἀρκετὸν καιρὸν

διὰ μελέτην! ἀπήντησε με τὸ ἤρεμον ὕψος του ὁ κύριος.

— Τί; ἕνα μῆνα πού θά μας ἀφήσουν; Δὲν θά μας φθάσῃ οὕτε γιὰ τὰ ἑλληνικά. Ἡ πρέπει κανεὶς νὰ φέρῃ εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα γιὰ νὰ μάθῃ τὰ ἑλληνικά, ἢ νὰ φέρῃ τὰ ἑλληνικά γιὰ νὰ μάθῃ τὰ ἄλλα μαθήματα. Εἶνε κάτι τι φοβερόν!

— Ὅχι δὲ καὶ τόσο! εἶπεν ὁ πατήρ μ' ἐμφαντικὸν μειδίαμα. Μία καλὴ θέλησις ἀρκεῖ νὰ τα διορθώσῃ ὅλα. Εἰμπορεῖς νὰ μελετᾷς περισσοτέρας ὥρας, νὰ κοπιᾷς περισσότερο καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃς κανένα μάθημα.

Καὶ κατόπι, με τὴν μεγαλητέραν του σοβαρότητα, προσέθεσε;

— Ὁ Ἕλληνας μαθητὴς ἔχει μεγάλας ὑποχρεώσεις, παιδί μου. Ἡ γλῶσσά μας, ἡ πλουσιωτέρα καὶ ὠραιότερα τῶν γλωσσῶν, εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ δυσκολωτέρα. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ γλῶσσα, ἐπειδὴ χρειάζονται καὶ ὅσαι ἐκείναι αἱ γνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποκτῶνται διὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων, διὰ τοῦτο ὁ Ἕλληνας μαθητὴς, ὁ αἰσθανόμενος τὴν φιλοτιμίαν νὰ κάμῃ τὸ χρέος του, ὀφείλει νὰ κοπιᾷ περισσότερο, τὸ διπλάσιον ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλον μαθητὴν.

Εἶχα προπορευθῆ πλέον ἀρκετὰ, ὥστε δὲν ἤκουσα τί ἀπήντησεν ὁ υἱός. Ἄλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τοῦ πατρὸς μου ἔκαμαν ζωηροτάτην ἐντύπωσιν καὶ με αὐτὴν ἔμεινα πολλὴν ὥραν.

Πράγματι, ἐσυλλογίζομαι, ὁ Ἕλληνας μαθητὴς ἔχει μεγάλας ὑποχρεώσεις. Ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, κληρονόμος τῆς ἀθανάτου ἐκείνης γλώσσης καὶ φιλολογίας, τὴν ὁποῖαν ὑποχρεοῦται νὰ σπουδᾷ, ὄχι πλέον ὡς ξένην — ὅπως οἱ μαθηταὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, — ἀλλὰ ὡς ἰδιόκτητον, εἶνε ἀναποσπαστὸς ὁ εὐγενέστερος τῶν μαθητῶν. Ἄλλ' ὅπως λέγουσιν οἱ Γάλλοι, la noblesse est obligée, «δηλαδή ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις». Καὶ ἡ πρώτη, ἡ μεγίστη τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Ἕλληνος Μαθητοῦ, εἶνε νὰ ἐκμάθῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν γλῶσσάν του. Ἄλλ' ἀκριβῶς διότι εἶνε ἀρχαία καὶ πλουσιὰ ἡ γλῶσσα αὕτη, εἶνε κατ' ἐξοχὴν δύσκολος. Ἄν εἰς τὸν Γάλλον, τὸν Ἰταλόν, τὸν Ἀγγλον ἢ τὸν Ρῶσον μαθητὴν, ἀρκοῦν ὀλίγα ἔτη προκαταρκτικῆς διδασκαλίας, διὰ νὰ μάθῃ φιλολογικῶς τὴν γλῶσσάν του καὶ γὰρ τὴν γράφῃ ἀκταίστως, ὁ Ἕλληνας μαθητὴς χρειάζεται ὅλα τὰ μαθητικά τούτου ἂν εἶνε ἐπιμελής, διότι δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα ἀποροσίων τοῦ Γυμνασίου, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ῥηθρογράφουν οὕτε μίαν ἀπλὴν ἐπιστολήν. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ γλῶσ-

σά μας, ἀπὸ τοῦ ὀμηρικοῦ ἄσματος μέχρι τοῦ Δημοτικοῦ Τραγουδιοῦ μας — ὀλοκλήρων αἰῶνων ζωῆ καὶ ἐξέλιξις, — εἶνε μία καὶ ἡ αὐτὴ γλῶσσα, χωρὶς φραγμούς, χωρὶς περιοδούς χωρισμένας. Ἡ γλῶσσα τὴν ὁποῖαν γράφομεν σήμερα, ὡς καὶ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν θά γράφομεν εἰς τὸ μέλλον, — διότι ἡ γλῶσσα κινεῖται καὶ μεταβάλλεται αἰωνίως, — ἔχει καὶ θά ἔχῃ τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν. Ἐκείθεν θά μάθωμεν τὴν ὀρθογραφίαν τῆς καὶ κατὰ μέγα μέρος τὴν σύνταξιν τῆς. Περιέχει λέξεις ἀρχαίας, τῆς ἀρχαίας, πλησίον λέξεων νέων δημοτικῶν. Εἶνε τὸ ἀπύσιον ὅλων τῶν προηγουμένων γλωσσικῶν περιόδων τοῦ ἑλληνισμοῦ. Φαντασθετε λοιπὸν τί πλῆθος λέξεων καὶ συντάξεων καὶ τύπων καὶ σχηματισμῶν! Καὶ ὅλα αὐτὰ ὁ Ἕλληνας μαθητὴς ὀφείλει νὰ τα μάθῃ, ἂν θέλῃ νὰ ὀρθογράψῃ τὴν γλῶσσάν του, ὅπως κάθε ἄλλος μαθητὴς. Προσέθετε τώρα τὴν μεγάλην ἐκείνην φιλολογοίαν, τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῶν προγόνων, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ γνωρίξῃ, προσθέσατε τὴν μεγάλην ἱστορίαν, τὰ ἀθάνατα κατορθώματα τῶν προγόνων, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ὀφείλει νὰ γνωρίξῃ, καὶ τότε θά δυνηθῆτε νὰ ἐννοήσετε ὅλον τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάρος τῆς ὑποχρεώσεως, τὴν ὁποῖαν ἐπιβάλλει εἰς τὸν Ἕλληνα μαθητὴν αὐτὴ ἡ εὐγένεια τῆς καταγωγῆς του.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν, ἂν ἦτο τοῦτο μόνον, θά ἦτο ὀλίγον.

Ὁ Ἕλληνας μαθητὴς μόνον τὴν γλῶσσάν του, τὴν φιλολογοίαν του καὶ τὴν ἱστορίαν του ὀφείλει νὰ μάθῃ; Ὅχι! δὲν ἀρκεῖ διὰ τὸν βίον ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλαι γνώσεις, ἐπίσης σπουδαῖαι, ἐπίσης ἀναπόφευκτοι. Εἶνε δυνατόν, παραδείγματος χάριν, νὰ παραμελήσῃ χωρὶς ζημίαν τὰ μαθηματικά; ἢ τὴν φυσικὴν; ἢ τὴν χημειαν; ἢ τὴν φυτολογοίαν; ἢ τὴν ζωολογοίαν; ἢ τὴν κομπογραφίαν; ὅσαι ἐκείνας τὰς θετικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐφόδιον ἀπαραίτητον διὰ πάντα ἄνθρωπον, προπᾶντων κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς Ἐπιστήμης; Ἄλλ' ἂν θελήσῃ τελειότερον ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, θά τὴν ἀποκτήσῃ χωρὶς ὀλίγην φιλοσοφίαν, καὶ θά ἠμπορέσῃ νὰ παραμελήσῃ τὴν Λογικὴν, ἢ τὴν Ψυχολογοίαν, ἢ τὴν Αἰσθητικὴν; Καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν καὶ μίαν ἢ δύο ξένας γλώσσας, καὶ προπᾶντων τὴν βᾶσιν τῶν, δηλαδή τὰ Λατινικά; Καὶ καμμίαν ὠραίαν Τέχνην; ὀλίγην Μουσικὴν; ὀλίγην Ζωγραφικὴν; . . . Καὶ ὅπως μορφοῦναι τὸν νοῦν του, δὲν πρέπει νὰ μορφώσῃ καὶ τὸ σῶμα του καὶ δὲν θά φοιτᾷ διὰ τοῦτο πολλὰς ὥρας καθ' ἑβδομάδα εἰς τὸ Γυμναστήριον; Ἄ, τίποτε, τίποτε δὲν πρέπει νὰ πα-

ραμελήσῃ ὁ Ἕλληνας μαθητὴς, ὁ ἄξιός τοῦ ὀνόματος. Καὶ διὰ νὰ το κατορθώσῃ τοῦτο, ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ κοπιᾷ περισσότερον ἀπὸ οἷον ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιδώσῃ μόνον τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων ἐπὶ ζημίαν τῆς γλώσσης, οὕτε τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ἐξῆσθ, ἐπὶ ζημίαν τῶν ἄλλων γνώσεων. Πρέπει, δι' ἀγωνοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἐπιμόνου, νὰ τα συμβιβάζῃ, νὰ τα συνδυᾷ ἀμφοτέρω. Πρέπει νὰ χρησιμοποῖῃ ὅλας τὰς ὥρας, νὰ θεωρῇ ζημίαν ἀνεπανόρθωτον καὶ τοῦ ἐλαχίστου χρόνου τὴν ἀπώλειαν. Καὶ προπᾶντων πρέπει νὰ θελήσῃ. Ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις. . .

Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων. Ἦρξεν ἤδη ἡ ἐπίπνοος μελέτη. . . Ἄν ἔλθῃ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν θά σας ἀπελπίσῃ τὸ πλῆθος καὶ ἡ δυσκολία τῶν μαθημάτων καὶ σας ἀναγκάσῃ νὰ εἰπῆτε δὲ, καὶ ὁ ἀθηναῖος συνάδελφός σας πού ἤκουσα εἰς τὸν περιπάτον, ἐνθυμηθῆτε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του. Εἶνε ἀρκετὴ νὰ σας δώσῃ τὸ θάρρος, διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε καὶ νὰ τελειώσετε θριαμβευτικῶς τὸν ἀγῶνα, — διότι θά σας ὑπενηθυσίῃ, ὅτι εἴσατε μαθηταὶ Ἕλληνες!

Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΙΛΙΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 148)

— Ὅχι, ἀρνήσῃ το, εἶπεν ἡ Μηλιά! πᾶμε νὰ το πλύνουμε πρῶτα. Ἰδέσ τί ἔχει κολλήσῃ ἐπάνω του! Χρόνια ὀλοκλήρα θά ἦταν ἐκεῖ-μέσα!

Τὰ παιδιὰ ἐβούτησαν τὸ κουτί μέσα εἰς ἕνα μικρὸν λάκκον, ὅπου ὑπῆρχε θάλασσα.

— Τί ἄμμος, τί λάσπη, τί κοιλίδια! Πρέπει νὰ το ἀφήσουμε ἐδῶ λίγη ὥρα νὰ μουςκέψῃ, νὰ μαλακώσουν αὐτὰ καὶ ὕστερα νὰ τα ξύσωμε. Ἐλα τώρα νὰ παίξουμε!

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν ὀλίγον εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ὕστερα ἐπέστρεψαν νὰ πάρουν τὸ εὐρημά των. Καὶ ἀφοῦ τὸ ξέριψαν με δύναμιν, εἶδαν νὰ προβάλλῃ ἡ ἄκρα ἐνδὸς μικροῦ κυτίου, χρώματος κίτρινου, θαμβοῦ ἀκόμη, ἀλλὰ τόσο καλὰ ἐπεξεργασμένον, ὥστε τὰ παιδιὰ ἀφῆκαν κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— Ὡ! ἰδέσ, εἶπεν ἡ Μηλιά. Σὰ δαντέλλα εἶνε. Τί εὐμορφὸ κουτί! Ἄρα γὰρ εἶνε ἀδειο, ἢ γεμάτο; Ἄλλὰ δὲν ἦταν ἀδειο, διότι, ἅμα τὸ ἐκινούσεν, ἔκαμαν ἕνα κρότον, σὰν νὰ εἶχε μέσα χαλικάκια.

— Ἄνοιξέ το, Μηλιά! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν μπορῶ νὰ το ἀνοίξω χωρὶς κλειδί.

— Μὰ δὲν βλέπεις πού ἡ κλειδαριὰ του εἶνε χαλασμένη; Μὲ νὰ κάνῃς μετὰ τὸ μαχαίρι σου, θά τὴν πετάξῃς.

Πραγματικῶς, ἀπὸ τὴν πολυκαίριαν, ἡ κλειδαριὰ δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ. Ἡ Μηλιά ἔκαμεν ὅτι τῆς εἶπεν ὁ ἀδελφός της καὶ ἀμέσως τὸ σκέπασμα ἐσηκώθη, ἐνῶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν μίαν ἠλιακὴν ἀκτίς διέσχισε τὰ σύννεφα.

— Ὡ! θαυμάσθησαν τὰ μάτια μου! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης.

— Κ' ἐμένα, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Πετοῦν σπίντες κάθε λογῆς χρώματος αὐτὰ τὰ γυάλινα πετράδια. . . νὰ, πότε γίνονται γαλάζια, πότε πράσινα, πότε κόκκινα. . .

Ἡ Μηλιά ἐπῆρεν εἰς τὴν παλάμην τῆς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πετράδια καὶ ἐπειτα τὰ ἄφησε νὰ πέσουν πάλι μέσα εἰς τὸ κουτί. Ἐνθίμωτος τότε ὅτι ἐβλεπε ἕνα μικρὸν κύρινον ρυάκιον!

— Ἄμὲ αὐτὰ τὰ πράσινα; . . . ἀμὲ ἐκεῖνα τὰ κόκκινα; ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης. Ἰδέσ τί ὠραῖα πού εἶνε! Νά, νά, ἔχει καὶ κάτι φουντούμια ἄσπρα. Τρώγονται ἄρα γε;

— Ἄ μὰ! αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε μαργαριτάρια. Εἶδα τὴν Ἄννιτα πού ἐφορούσε μιά φορὰ τέτοια εἰς τὸ λαμῶ της. Τῆς τα ἀγόρασε ἡ μητέρα της δύο δραχμῆς, ἀπὸ ἕνα γυρολόγο, πού ἦλθε ἀπὸ τὴ χώρα. Αὐτὸ ὅμως ἐδῶ πρέπει νὰ στοιχίζου τὸ ὀλιγώτερον τέσσαρες δραχμῆς. . . Τί βαρεῖά πού εἶνε! Πᾶμε τώρα ἐπάνω 'στὴ σπηλιά. Τὸ βράδυ θά παίξουμε ὠραῖα μ' αὐτὰ τὰ πετράδια. Θανάψουμε κ' ἕνα κερὶ, νὰ ἰδοῦμε, θά φεγγολοῦν σὰν ἐκεῖνα πού ἔχει ἡ κορδὴν τῆς Παναγίας, 'στὴν ἐκκλησιά;

— Μὴ βιάζεσαι, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Στάσου πρῶτα νὰ παίξουμε λιγάκι ἐδῶ. . . Ἐλα, κλείσε τὰ μάτια σου, γιατί θά κρυφθῶ.

— Ἐδῶ; μὰ ὑπάρχει μέρος νὰ κρυφθῆς ἐδῶ;

— Ναι, ναι! κλείσε τὰ μάτια σου καὶ θά ἰδῆς.

— Καλὰ τὰ ἔκλεισα.

Ἡ Μηλιά εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια της με ὄλην τὴν εἰλικρίνειαν — διότι δὲν ἤθελε νὰ γελάσῃ τὸν ἀδελφόν της, — ὥστε δὲν ἐβλεπε τίποτε, ὅταν ἔξαφνα ἀκούει μίαν διαπεραστικὴν φωνὴν καὶ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Μηλιά! Τρέξε! Βοήθεια!

Ἄνοιξε ἀμέσως τὰ μάτια της τρομαγμένη, ἀλλὰ δὲν βλέπει τίποτε. Αἱ φωναὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσαν ὀλοένα δυνατώτερα. . . καὶ ἤρχοντο ὀπίσω ἀπὸ τὴν καλαμωτὴν. . . πλησίον τῆς μεγάλης

ἐκείνης τῆρας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἰσῆρχετο ἡ θάλασσα.

Ἡ Μηλιά ὤρμησε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ εἶδε τὸν ἀδελφόν της, πεσμένον κάτω, με τὰ πόδια βυθισμένα εἰς τὸ κενόν, ἐνῶ ἡ ἄμμος κατέρρεε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Εἰς μάτην ἄπλωνε τὰ χέρια του καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ πιασθῇ ἀπὸ κανένα ξύλο τῆς καλαμωτῆς.

— Μηλιά! θά βουλιάξω! ἐφώναξε. Ἐλα γρήγορα!

Ἡ Μηλιά ἐπιάσθη ἀπὸ ἕνα ξύλο καὶ ἐξηπλώθη καὶ αὐτὴ με προσοχὴν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον, διότι ἐφοβεῖτο νὰ φεθῇ ὀλωσθῆ, μήπως μετὰ τὸ βάρος τοῦ σώματός της δὲν ἤθελε κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν καταστροφὴν.

Κατόπι ἐπῆρε ἕνα ἄλλο ξύλο, καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν ἀδελφόν της.

— Ἐλα, τῷ εἶπε, πιάσου τώρα καλά ἀπὸ τὸ ξύλο, πρόσεξε νὰ μὴ σου φύγῃ καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῆς.

Τότε ὁ Γιαννάκης, με περισσότερον θάρρος ἀφ' ὅσον θά ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ παιδί τῆς ἡλικίας του, ἐπιάσθη καὶ με τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὸ ξύλον.

— Τώρα μὴν κάμῃς τίποτα! προπάντων νὰ μὴ κινήσῃς διόλου τὰ πόδια σου, τὸ ἐφώναξεν ἡ Μηλιά καὶ ἤρχισε σιγά-σιγά νὰ τραβᾷ τὸ ξύλον. . . Τὴν ἄγωνίαν ἠσθάνετο ἐκείνη τὴν στιγμὴν! Ἄρα γὰρ θά εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν της, νὰ τὸν τραβῆξῃ ὀλωσθῆ ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο μέρος; Ὁ Γιαννάκης ἦτο ἀρκετὰ βαρὺς ἀλλὰ ὁ τρόμος, τὸν ὁποῖον ἐβλεπε ζωγραφισμένον εἰς τὸ προσωπάκι του, θά τὴν ἔκαμε ἰσχυρὰ νὰ σηκώσῃ καὶ μεγαλητέρον βάρος. . .

Καὶ ὅταν πλέον ἠσθάνθη τὸ σῶμα τοῦ Γιαννάκη ὀλιγώτερον βαρὺ, ὅταν εἶδε πλέον τὰ πόδια του ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν, — διότι εἶχε πατήσῃ ἐπάνω εἰς στερεώτερον ἕδαφος, — «Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου! τί καλὸς πού εἶσαι!» ἐψιθύρισε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης ἐξῆλθεν ὡς πίδαξ ἀπὸ τὴν τρύπαν καὶ ἔκαμε τὸν μικρὸν νὰ διπλασιάσῃ τὰς φωνὰς του. Ἄλλὰ τὸ νερὸν, ἀντὶ νὰ αὐξήσῃ τὸν κίνδυνον, ἀπεναντίας ἦλθε πρὸς βοήθειάν του, τὸν ὤθησε πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ ἐβόηθη τὴν Μηλιάν νὰ τὸν θέσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἄμα εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω εἰς στερεὸν ἕδαφος, ἔπεσεν ὁ ἕνας εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου. . . Ἄλλὰ ἡ Μηλιά εἶχε συγμνηθῆ καὶ βοηθῆ πάρα πολὺ. Καὶ μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν κλίμακα, τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ βράχος ἤρχισε νὰ γυρῆξῃ, καὶ ἐλιποθύμησε.

«Μηλιά! ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης. Τί ἐπαθῆς; Ἐπέθανες; Πέ μού το, γὰρ νὰ πεθάνω κ' ἐγώ! . . . Μηλιά μου! Μηλοῦλα μου! μίλησέ μου!»

μακρὰν μίαν θάλασσαν τετραγώνην, ἢ ὅποιον ἔθραβετο κατὰ μήκος ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ὀγκοπέγων, ὡς ἐπὶ βράχων ἀκτής, καλύπτουσα αὐτοὺς διὰ πυκνοῦ νέφους ἐξ ἀπειρῶν ψεκᾶδων. Ἐν τούτοις ἠλπίζαμεν ὅτι ἡ τρικυμία θὰ ἐπέσπευδε τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὴν τήξιν τῶν πλωτῶν πάγων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπείων εἶχεν αὐξήσῃ, καὶ θὰ καθίστα ἤδη οὕτω εὐκολώτερον τὸν μέχρι τοῦ παγοσφάγματος πλοῦν.

Ὅπως δὲ ποτε ἔπρεπε νάντισταθῶμεν κατὰ τοῦ ανέμου. Ἐκ τούτου ἡ ἀνάγκη νὰ θεσθῶμεν εἰς ἀντιμονῆν, νὰ ἔρραβε ῥώσω μ. ε. ν., ὅπως λέγουσι οἱ θαλασσινοί. Ἡ γολέττα ἠγωνίζετο δαιμόνως, προσβάλλομένη πλαγίως ὑπὸ τῶν κυμάτων, βυθίζομένη εἰς τὰ διάμεσα χάσματα καὶ ἀνεγειρομένη εἰτα μετὰ σφοδρῶν συγκλονισμῶν. Νὰ φύγωμεν δὲν ἦτο φρόνιμον ἂν ἐπεχειροῦμεν τοιοῦτόν τι, θὰ διετρέχαμεν τὸν σοβαρὸν κίνδυνον νὰ ἴδωμεν τὸ σκάφος μας πληρούμενον ὑδάτος. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ διαταχθῶσιν οὕτω πῶς τὰ ἱστία, ὥστε νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι καὶ νάντιπαλαίσωμεν κατὰ τῆς τρικυμίας.

Ὁ ναύτης Δραπ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ πηδάλιον. Ὁ πλοίαρχος Ἀν Γκὺ ἐπέβλεπε τὰς κινήσεις.

Εἰς τὴν πρόραν, τὸ πλήρωμα ἠτοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ Τζέμ Βέστ, ἐνῶ εἰς ἄνδρες, διευθυνόμενοι ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, κατεγίνοντο νάντικαταστήσου τὸν ἐπίδρομον διὰ μίας μικρᾶς προτομίδος (σ τ α ν τ ζ ε ρ α ε) τριγώνου ἰστίου ἀπὸ δυνατὸν ἕρμασμα, ἐν σχήματι φλόκου.

Διὰ νὰ δεθοῦν αἱ σειραὶ (ἢ μοῦδες) τοῦ δόλωνος (γ α μ π ι α ε) ἔπρεπε νάναρριχηθῇ τις εἰς τὸ δίκτυον (κ ο υ ρ ζ ε τ ο ν) τοῦ προωραίου ἰστίου καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐχρειάζοντο τέσσαρες ἄνδρες.

Πρῶτος ἀνήλθεν ὁ Χούντ, δεύτερος ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ὁ ἰστορράφος μας, τρίτος ὁ Μπούρης, καὶ τέταρτος εἰς ἕκ τῶν νεοσυλλέκτων.

Μ' ἐξέκληξεν ἡ εὐκίνησις καὶ ἡ δεξιότης τοῦ Χούντ. Οἱ πόδες τοῦ καὶ αἱ χεῖρές του μόλις ἠγγίζαν τὰ σχοινία. Φθάσας εἰς τὸ δίκτυον, ἐπραχώρησεν ἐκείθεν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς κεραίας.

Ὁ Μαρτίνος Χόλτ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἐνῶ οἱ δύο ἄλλοι ἄνδρες ἔμειναν εἰς τὸ μέσον. Καὶ ἐνῶ οἱ τέσσαρες οὗτοι ἐργάζοντο ἐκεί-ἐπᾶνω, ὁ ναυκλήρος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη ἐτοιμάσῃ τὸ τρίγωνον ἰστίον, περιμένε τὴν διαταγὴν τοῦ ὑποπλοίαρχου διὰ νὰ τὸ ἀναπετάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύελλα ἐμαίνετο μετὰ ὄλην τῆς τῆς σφοδρότητά. Τὰ σχοινία τῆς ἐξαρτύσεως εἰσίνοντο μέχρι διαρρηξέως καὶ ἐκρᾶδιοντο ἠχοῦντα

ὡς χορδαὶ μεταλλίναι. Ἦπόρει τις πῶς δὲν ἐσχίζοντο καὶ τὰ ἱστία εἰς μύρια τεμάχια.

Ἀφῆνης, σφοδρότατος κλυθωνισμὸς ἀνέτρεψε τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Μερικὰ βρέξια, θραυσθέντων τῶν δεσμῶν τῶν, ἐκυλίσθησαν μέχρι τῆς κουπαστῆς. Καὶ ἡ γολέττα ἐκλίνην ἐκ τοῦ πλαγίου τῶσον πολὺ, ὥστε ἡ θάλασσα εἰσώρμησεν. Ἐγὼ ἐρρίφθην με ὀρμην κάτω καὶ διὰ πολλὴν ὄραν δὲν ἠμπόρεσα νὰ σηκωθῶ. Τόσφ μεγάλη ἦτο ἡ κλίσις τῆς γολέττας, ὥστε ἡ ἄκρα τῆς κεραίας τοῦ δόλωνος ἐβυθίσθη τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας εἰς τὴν κορυφὴν ἐνδὸς κύματος.

Ὅταν ἡ κεραία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑδάτος, ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ἀκρίβως εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄκρον, ἐργαζόμενος, δὲν ἐφάνη.

Καὶ ἠκούσθη μία φωνή, — ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχοῦς ἰστορράφου, παρασυρομένου ὑπὸ τοῦ κύματος, ἐνῶ αἱ χεῖρές του ἐκινουῦντο ἀπεγνωσμένως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄρρῶν.

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας ὁ καθηγητὴς ἐρωτᾷ τὴν Ἀιμιλίαν Ἐμμαρμένην πόσους Πόλους ἔχομεν.

Καὶ ἡ Ἀιμιλία Ἐμμαρμένη ἀπαντᾷ: — Τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον καὶ ἐκεῖνον ποῦ ἐκασθῶσιν οὗτος ὁ Χριστὸς ὅταν εἰσῆλθῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Πη-Παρ.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἔκλαιε, διότι εἶχε χάσῃ μίαν δίκην σπουδαίαν. Καὶ ἅμα ὁ Γιαννάκης ἔμαθε τὸ αἶτιον τῆς λύπης τῆς, τῆς εἶπε: — Γιατὶ κλαῖς; Δὲν βάζεις τὴν ἐφημερίδα μιά εἰδοποιήσῃ πῶς τὴν ἔχασες, νὰ τὴν βροῦμες ἀμέσως;

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ναυτοκόχης

ΔΙΑΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΙΚΙΟΥ

ΔΙΑ νὰ λάβετε μίαν ἰδίαν περὶ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἀφίκει εἰς τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην τὸ ἔδοχον αὐτὸ μυστήριον τοῦ Δωρῆ, σὺς παραθέτω τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἀγαπητὸν μας Τρυγονάκι.

Ἐγὰρ τῆ μου Διάπλασις,

Ἄκουε κατὰ ἀπαντήσῃ σου πρὸς τοὺς συναδέλφους μου Ὀλυμπιονίκην καὶ Ἐκτορα τῶν Τρῶα, ἐνόησα εἰ ἔργον θὰ περιλάβῃ ὁ προσεχὴς τόμος τῆς Βιβλιοθήκης σου. Δὲν εἶνε ὁ Ἐcolier ἂν Ἀθήνας μυστήριον ὑπὸ Ἀνδρίου Δωρῆ; . . . Ὡ, εἰ θαυμάσιον βιβλίον! Μετὰ τὴν ἴδωσιν καὶ συγκρίσιν τὸ ἀνέγνωσα—ἀν καὶ γαλλιστὶ! . . . Σὲ βεβαίω, Διάπλασις μου, ὅτι

ἀγρότησα ὀλοκλήρου νύκτα ἕως νὰ τὸ τελειώσω, διότι μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ ἀφήσω ἄρρηκτόν πλὴν τὸ ἤρῃσα. . . Ἐκεῖνος ὁ Πόρος, ὁ υἱὸς τοῦ Νικίου, ὁ ὁποῖος διηγείται τὸν μαθητικὸν σου βίον ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περιπέλους καὶ τὰς περιπέτειάς του, — μάλιστα τὴν κλοπὴν ἐκείνην τοῦ Ποσειδάωνος τοῦ Φεῖδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοχοποιήθη ἐνῶ ἦτον ἀδῶς καὶ τόσον ὑπέφεν ἐως νάποδαχθῇ ἢ ἐθαύσης σου. . . Ὡ, πῶς μ' ἐμαγνήτισεν αὐτὸς ὁ Πόρος, πῶς μ' ἐμάγευσε, πῶς μ' ἔκαψε μὲ τὸν ἀγαπῶν! Σὲ βεβαίω, ὅτι οὔτε ὁ Ἀμόντας καὶ ὁ Περδικίας, οἱ μαθηταὶ του, δὲν ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ στόματός μου τὸσον ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορίαν αὐτήν!

Δὲν ραντάξασαι, Διάπλασις μου, τὴν ἀνευνοήσιαν μου νάναγνώσω καὶ ἑλληνιστὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ—ἀν αὐτὸ πράγματι σκοπεύῃς νὰ ἐκδώσῃς. Μοῦ φαίνεται, εἰ ἐγράψῃ ἐπιτήδεε διὰ τὴν ἑλληνόπουλα καὶ διὰ νὰ τὸ αἰσθανθῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐντέλειαν πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν γλῶσσάν σου. . . Ὁ σου δῶσε μάλιστα καὶ μίαν συμβουλήν: Νὰ τυπώσῃ 100,000 ἀντίτυπα. Αἰετὶ δὲν θὰ ὑπάρῃ ἑλληνόπουλο καὶ ἑλληνοπούλα ποῦ νὰ μὴ τὸ πάρῃ.

Σὲ γλυκοφιλοῦ

ΤΟ ΤΡΥΓΟΝΑΚΙ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἐν πρώτοις ἐν Ἐυχαριστήριον πρὸς τὸν Φάλλοντα Ῥάσα δι' ὅσα ἔγραψαν ὑπὲρ τῶν Κοριτσιῶν, δεῖξας ὅτι εἶνε «πολὺ κατὰς» πρέπει καὶ μετριοφρονέστερος ἀπὸ ἄλλους. Αὐτὰ γράφουσι καὶ ὑπογράφουσι: ἡ Ναυτοπούλα, ἡ Σανθὴ Νηροκοπούλα, ἡ Λευκὴ Φουσταρέλλα, ἡ Ἰλὴν τοῦ Κρητισσοῦ, ἡ Ἀνθιμμένη Ἀμυγδαλιά, ἡ Ἰωσήφινά Χάϊμα, ἡ Καρδερῖνα, ἡ Διγυμῶτος Λελλίδων καὶ ἡ Παιμονική Φλογέρα.

Ἡ Ἀγραία Ἀρτεμὶς προσκαλεῖ τὸν Οἰωνομίδην εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμνασιακῆς, διὰ νὰ ἰδῇ εἰ τὰ πᾶν Γυμνασιακὴ Κοριτσιῶν! — Ὁ Ἀσπροτομαίτης ὑπερασπίζεται εὐλόγητος καὶ διὰ μακρῶν τὸ φίλον του, ἀντιστρέφον ὑπὲρ αὐτοῦ ὅσα ἔγραψαν τὰ κοριττὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου τῶν.—Τὸ ἑλληνικὸν Δόγμα (ἀγρί) προσκαλεῖ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ πᾶσαν ἄλλην συνδρομητριά μου νὰ συναγωνισθῇ εἰς τὸ Τρίτευον καὶ . . . νὰ ἰδοῦμε! — Ὁ Δημητρίος Ἀρίδας ὑπενομιεῖται εἰς, καὶ μὲν τὰ κοριττὰ εἰμπαροῦν νὰ παίξουν καλὴν μουσικὴν (ἰσως εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων) ἀλλ' οὐδέμια γυνὴ ὑπῆρξε μεγάλη μουσικός, δηλαδὴ συνθέτις. — Ὁ Στασιμῶτος Φεργίτης κάμνει τὴν ἐτῆς σύγκρισιν μεταξὺ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριά: Ἐσοπαθῶσαντες 116, Ἐσοπαθῶσαντες 70. — Εἰς τὰς πληροφορίες καὶ Ἀσπασμοῦ: Συνδρομηταὶ 42, Συνδρομητριά 33. — Εἰς τὸ Παῖδικόν Πνεῦμα: Συνδρομηταὶ 18, Συνδρομητριά: 5. Δὲν ἤξευρα δμοῦ; κατὰ πόσον ὁ πῖναξ εἶνε ἀκριβής, διότι δὲν μὴν ἔγραψα καὶ ποῖα φυλλάδια εἶχεν ὁ ἕξει του ὁ Στασιμῶτος Φεργίτης. — Τὸ Ἀρχιζεῖνον . . . ἂ, εἶνε πολὺ κατεργασμένον καὶ ἄς τὸ ἀφήσωμεν ὑπερασπίζετ' αὐτὸ διὰ κοριττὰ ἀλλὰ μὲ πολὺ παράδοτον τρόπον. — Ἡ Φιλοπατρις Ἰάς, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου φίλου καὶ αὐτῆς καταλήγει, ὡς εἶπε: Ἐγράφον τοιαῦτα ὁ Ἀλέξανδρος Οἰωνομίδης, ἔπρεπε νὰ εἶπῃ ὡς ὁ Πόρος ὁ Ἡπειρωτῆς. Ὅταν καταλείπω, ὦ Διάπλασις, κοριττοὺς καὶ ἀγορίους παλαίσαντα! — Ὁ Ἀρχιζεῖναρχος Θεμιστοκλῆς, ὁ Φιλέλληνας Μικρασιάτης, καὶ ὁ Τρικυμώδης Μαλέας ὑπερασπίζουσι ἀβροφρονῶς τὰ κοριττὰ, ὁ δὲ τρίτος μοῦ ὑπενομιεῖται καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀγνώστου μὲν τοῖς πολλοῖς ἀλλὰ ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰν. — Ὑπὲρ τῶν κοριτσιῶν γράφουσι ἀκριβῶς ἡ Παιμονική Φλογέρα καὶ ἡ Ρωμοπούλα (ἰσχυρίζομένη ὅτι οὐκ ἔστι ἄλλ' ὁ καιρὸς λέγει ἀπὸ τὰ κοριττὰ, τὰ ὁποῖα εἶνε φορτωμένα μὲ ἀσχολίαις) καὶ ὑπὲρ τῶν ἀγοριῶν τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, ὁ Μαθαῖος Δρομεὺς (μόνον τὰ ἀ-

γῶρα λέγει, ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα) ὁ ἄριστος Ἀργοναυτῆς (ὁ ὁποῖος ἔμαθε πᾶρα πολλὰ καὶ δὲν μεταχειρίζεται πλέον φουσκὰς ἀλλ' εἰς τὴν ἄρχην καὶ ποῖος δὲν μεταχειρίζετ' ὁ Ἄρατος, τὸ ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον, ὁ Ἀντίο Μαστέλλο, ὁ Μπαρ-Μποῦμ καὶ κ. λ. Λυκούμια ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ παραθέσω ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἑσθίας αὐτὰς ἐπιστολάς. Πρέπει ὅμως νὰ κάμω ἐξαιρέσιν διὰ τὴν ἀρισταὶ καὶ εἰρηνοφιαντὴν Βίγλαν, ἡ ὁποία μοῦ γράφει: «Διατὶ νὰ λέγωμεν ὅτι τὰ ἀγῶρια εἶνε ἐτυμωτέρα ἀπὸ τὸ κοριττὰ ἢ τὸ ἐναντίον; Ἐγὼ δὲν κάμω τοιαύτας συγκρίσεις, ἀλλὰ λέγω: Ὅσοι εἶνε συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητριά σου εἶνε ἐτυμωτέρας καὶ ἐτυμωτέρας ἢ ὅσοι δὲν ἀγαπᾷ οἱ ὡς δευτέρωι μητέρα, ὅσα ἀγαπᾷ καὶ τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὰς συνδρομητριάς σου ἀδέλφια μου, καὶ χαίρω ἐπίσης ὅταν βραβεύεται κανεὶς, εἴτε ἀγορί εἴτε εἴτε κοριττῶν.»

Ἐγὼ λοιπὸν παραδέχομαι τὴν γνώμην τῆς Βίγλας καὶ τελειῶν ὡς τελειῶν καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ τῆς Δὸρ Κιχῶτης, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετ' ὅτι καὶ τὰ δύο φύλα εἶνε ἴσα, κηρύσσεται κατὰ τοῦ ἑλληνοκόλου καὶ ἀναφώνει: Ζήτω ἡ ἰσότης! Ζήτω ἡ εἰρήνη!

Ἡ Βίγλα καὶ ὁ τῆς Δὸρ Κιχῶτης ἔλυσαν τὸ ζήτημα. Πᾶσι τώρα, ἐτελείωσι!

Ἀγρυπνε Ἀράκιον, ὡς εὐχαριστῶ δμοῦσι τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας καταβάλλετε πρὸς ἱδρῶσιν Συλλόγου. Βεβαίως καὶ ἡ ἀδελφὴ σου δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸς Διαγωνισμοῦς μου. Δε πρὸς τὴν Μαγικήν Εἰκόνα, τὰ κεκορημένα πρόσωπα πρέπει νὰ ὑποδειχθῶν ἕνα ἕνα.

Θαλαμηγῆς Σφακιετρία, δεκτὸν τὸ νέον σου φηδονοῦμεν. Ἐνδουρῶμαι κάλλιστα, εἰς πρὸ μὴν μοῦ ἔχαις εὐαίρη τὰ ἀντίετον τῆς ἀλλαγῆς.

Βαβίλας Ναυτοπούλα, ἀπὸ τὸ Β' Βραβεῖον ποῦ ἔπρεπε μέχρι τοῦ Α' τὸ ὁποῖον ὄνειροπολεῖ, εἶνε ἀκόμη ἕνα σκαλοπάτι. Σοῦ εὐχόμεναι νὰ τὸ ἀναβῇ καὶ αὐτὸ γρήγορα καὶ . . . νὰ χαλάσῃ τὸν κόπον μου.

Δὲν ραντάξασαι, Ἀνεμοστρόβιλε, πόσον ἐχάρην διὰ τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἔλαβες εἰς τὴν Ἀνδοτικὴν Ἐθεσίαν τῆς Φιλαρμονικῆς, καὶ σοῦ εὐχόμεναι εἰς ἀνώτερον. Λυπούμαι πολὺ ποῦ δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ καρμῶν πληροφροῦν. Τί νὰ γίνῃ!

Κόττα, Λέρς, Ἀκριβί, Ἀλεξανδρίδη, Μελά, Σαρδένη, Παπούλια, Καλάκη, Λάκα καὶ Τριανταφυλλάκη, ὅσοι ἐγράψατε ἢ ὑπερασπίζετε τὴν κατὰ τὸν Φάλλοντα Ῥάσα ἐπιστολήν, βλέπετε σήμερον ἀγαπητοὶ μου, ὅτι δὲν εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐνομίσε πρέπον νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ κοριττὰ. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος μομφῆς ἂν, συγκρατῶν τὸν ἐγωισμὸν του, ἠδύλως νὰ δεῖξῃ ἰπποτισμὸν καὶ ἀβροφροσύνην, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι. Καὶ ἂν ἕνα κοριττὸ ὑπερασπίζετο τὰ ἀγῶρια, τότε τί θὰ ἐλάγητε; . . . Ἄ, ὄλω νὰ εἰμαθα δίκαιοι προπαντὸς δικαιοί.

Πρὶν ἐτοιμασθῇ τὸ ἔφετηριον ἐπὶ Μ Νυστικῶν — τὸ ὁποῖον θάπαύσῃ ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας, — δὲν εἶμαι εἰς θέσιν ἀπαντήσῃ εἰς κείνην ἂν ἐλήφθῃσαν τὰ τετραδία του, ἂν ἐσταθῆσαν, ἂν χρεωστῇ ἢ ἂν του χρεωστοῦν. Ὅστε ὅσοι ἔσοι μοῦ κάμουν τοιαύτας ἐρωτήσεις ἄς ἔχουν ὑπομονήν.

Πρῶτος πρῶτος ὁ Δοκτορὸς μοῦ ἔστειλε δρ. 4,30 δι' ἀντίετον χροσῶδες του ὁ Πρῶτος τῶν Νικιῶν (ἄς τὸν κλίνομεν πλὴν κατὰ τὴν ἀρχαίαν κλίσιν Πρῶτος-αντος, καὶ οὐκ Πρῶτος-α, οὕτως κατὰ τὴν ἀρχαίαν θὰ τὸν κλίνη καὶ ὁ Μεταφραστῆς τοῦ βιβλίου). — Εἰς τὴν ἐκείνη καὶ τόσον ἐνδιαφέρονσαν ἐπιστολήν τοῦ Λουδοῦν ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές, εἰπε σήμερον δὲν ὑπάρχει τόπος. Ἄς μᾶθῃ ἐντούτοις ὅτι εἶμαι καταμαγευμένη μετὰ τὰς φωνὰς Πνευματικῆς Ἀσκησεως, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλε.

Ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ μικροῦ Τυμπανοῦτοῦ μοῦ γράφουσι ἀκόμη: Ὁ Εὐκαρῆδης Ἀθηναῖος, ἡ Νῆσος τῶν Φαιάκων τὸ Ἰόνιον Πέλαγος (τοῦ ὁποῖου πᾶς διαταγῆς, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιζεῖναρχοῦ, ἐτέλεσε) ὁ Κιθαροῦς Ἀπόλλων, ὁ Μαθαῖος Δρομεὺς, ὁ Ἐμπεδοκλῆς (ἀνομιένον ἀνομιένονος τὸ ἄ φυλλάδιον τῆς Γ' περιόδου μετὰ 16 σελίδας καὶ μὲ κέντρον ἐξοφυλλῶν) ὁ Βύρων Βαυτορῆς, ἡ Φλόγισσα Σιδὼν (μὲ μίαν χαριτωμένην ἐπιστολήν, ἀλλὰ χωρὶς κείμενα) (ἡ) δὲ, λέγει, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ χαρακτηρηθῇ ὡς κομματικῆ) τὸ Καρδὸν τῶν Ἰνδιῶν, ἡ Βροδὸν Καμέλια ἡ Γέφυρα τοῦ Νεῖλου καὶ ἄλλοι πολλοί, τοῦ ὁποῖου δὲν ἀναφέρω σήμερον δι' ἑλλείψιν χώρου.

Μία ἐπανόρθωσις: Κατὰ λάθος τυπογραφικῶν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 53ου Διαγωνισμοῦ παρελήθη ὁ Κέφαλος, ἔχων λύσει 42. Ἐπειδὴ διαγινώσκου εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ἔχεται τρίτος μεταξὺ τῶν λαθόντων Ἐπανων.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοῦς μου τοὺς νέους μου φίλους: Φιλαρμονικῶν (Β. Α.) Ἰσπανο-αμερικανικῶν Πόλων (Α. Κ.) Νῆσον τῶν Φαιάκων (Β. Μ. Σ.) Κόμητα Κοκωνῶν (Π. Τ.) Μαθαῖος Δρομεὺς (Π. Α.) Μύσειον τῶν Μαργαριτοφῶν (Σ. Γ. Σ.) Στράτωρα (Κ. Α. Α.) Μέλαρα Ἀστέρη (Β. Π. Π.) Γέφυρα τοῦ Νεῖλου (Σ. Π.) καὶ Ἀρνη Τεζουτῆν (Γ. Μ.)

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουσι: Ἐφερευτῆς τῶν Ψευδοῦν καὶ τὴν Δοκίμοσαν.— Ὁ Τρικυμώδης Μαλέας μετὰ τὴν Δελφίνα τοῦ Βύδεινον καὶ Τίρι Δίρι.— Ὁ Δημ. Ἀρίδας μετὰ τὸν Σκουριδαῖα Τσοῦβαλην.— Ἡ Ἀγραία Ἀρτεμὶς μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἰόν.— Ἀρχιζεῖναρχος Βυρναδῆν, Αἰμιλιαν Εἰμαρμένην, Καρδερῖνην καὶ Μερσίτη Μαρῖνον.— Ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὸν Φάλλοντα Ῥάσα.— Ὁ Ἀνδοτικῶτος Μενεζῆς μετὰ τὴν Μαγνητικὴν Βελόνην καὶ Ἀργυρῆν Σαπονονάκη.— Ὁ Μελαγχολικὸς Νάυτης μετὰ τὴν Κόρην τῆς Ἑλλάδος, Μαρῖαν Καλάρη, Ἀρχιζεῖναρχος Βυρναδῆν, Γ. Ἀρ. Γρηγορίου καὶ Μιὰν Τροῦλοῦσαν.— Ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μετὰ τὸν Νικόλαον Καρδουῖνην.— Ὁ Ἐκπατρίδης Ἀθηναῖος μετὰ τὴν Γρηγορίαν Ἀθηναίαν, Φωτοβόλον Τόκου, Πηρ Πάγ καὶ Νεραῖδα τοῦ Ἰλισσοῦ.— τὸ Σκῆπτρον τοῦ Δίδου μετὰ τὴν ἑλληνικὴν Σημαίαν.— Ἡ ἑλληνικὴ Καρδία καὶ ἑλληνικὴ Καλλιτέχνη.— Ἡ Νῆσος τῶν Φαιάκων μετὰ τὴν Ἄψα Σόβου.— Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀρθῶν μετὰ τὴν Βασιλισσάν τῶν Ἀρθῶν.— Ἀρχιζεῖναρχος Θεμιστοκλῆς, Ἀρχιζεῖναρχος Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀρῶν Βύρων. — Ὁ Δ. Ε. Ἀπλάς μετὰ τὸν Μακροβλέξαν καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, μετὰ τὸν Δημ. Τριανταφυλλοῦ καὶ Μικρὸν Τυμπανοῦτοῦ.— Ὁ Γενναῖος Δεσβίος μετὰ τὴν Ἀγριοτριανταφυλλίαν, Ἄλλ-Ὀλλᾶν καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιάλιαν.— Ἡ Παλλήροια τοῦ Βύρων μετὰ τὸν Τρυγαυροῦτοῦτοῦ, Τικ-Τάκ καὶ Μέγαρ Ἀλέξανδρον.— Ἡ Βομερᾶδα μετὰ τὸν Κάλαστον Ἀραπῆν, Ταριαν-Ταρέλα Φροδοτῆς Ἐπαυτῆ καὶ Ἀνθιμμένην Αὐγαρίαν.— Ὁ Ρὰς Ἀλοῦλας μετὰ τὴν ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀν Κολοκοῦσαν Πατεραν καὶ Πηρ-Πάγ.— Ὁ Ἀγροτικός Ἀράκιον μετὰ τὸν Πατριῶν Σκουριτῆν, Κρακοβέλον τοῦ Νεῖλου, ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Κλέοβιν τῶν Φιλομήτορα.— Ἡ Ἀφροδίτη ἑλλην μετὰ τὴν Σεπτεμυμένην ἑλληνοπούλαν.— Ἡ Ἐκπατρίς Ζῶνη μετὰ τὴν Τέττινα τῆς Ἀγίας καὶ Τυ-

σαν Γελασίνην.— Ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Ἐτυρίας μετὰ τὴν Ὀραίαν Ἀνθοδόμητον, Μπουμπουνημένο Μυαλό, Μαρκίον τῆς Γαλλίας, Ἐκπατρίδην Ἀθηναῖον καὶ Τρελῆν τοῦ Δεῖγίου.— τὸ Ὀρειοκόλον Καταφύγιον μετὰ τὴν Μελίλοσαν Καλλιτέχνην, Μικρὸν Τυμπανοῦτοῦ, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας Τρυγαυροῦτοῦτοῦ καὶ Ἀγριαῖαν Ἀρτέμια.— Ὁ Στασιμῶτος Φεργίτης μετὰ τὸ Σουριτὸν Λουκοῦτον, Σεπτεμυμένην Σουριανῆν, Σουριανὸν Ἰσπότην, Δ. Π. Ἀρίδα καὶ Ἀρταν Τολέου.— Ἡ Σανθὴ Νηροκοπούλα μετὰ τὸν Κόντε Ραπαρᾶκη, Φιλέλληνας Μικρασιάτην καὶ Σανθὴν Γαλανομάταν.— τὸ ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον μετὰ τὸν Πατριῶν Σκουριτῆν.— Ὁ Κερανοβόλος Ζεὺς μετὰ τὸν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου Σκῆπτρον τοῦ Δίδου καὶ Ἀρχιζεῖναρχον Θεμιστοκλῆ.— τὸ Τίρι Δίρι μετὰ τὴν Αἰχμηλοῦτον Χαλιδῶνα, Κυλλοῦτα Πολύδηρον, Ἰσπότην τῆς Ὀμίλης καὶ Μαρκίον τῆς Γαλλίας.— Ἡ Τυμπανοῦτοῦ Ἀμύνα μετὰ τὸν Μαθῶν Πρίγκι

Σοφὸν Σωκράτην (δὲν κἀθε φυλλαδίου λύσεις χωρία) Ἐκκράτορ Ζώην, Νεραΐδα τῶν Ἀλφειῶν (ἀπαντιῶνται αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ φαίνονται τερπνότεραι, καὶ μάλιστα ἡ τελευταία) Δευκὴν Πέλλιν. Καρδοὶ τῶν Ἰγνῶν (βελόνας δυναταί.) Ἀρχινοτάριον Μελιάδην, Σαυθὴν Νησιωτοπούλιν (ἡ ὁποία ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ νησί της, θὰ ἐνθουσιάσῃ ὁ λαὸς της τὰς φιλίας δι' ἐμὲ) Μῆ με σκοιίλης, Κύκνειον Ἄσμα, Ἀγγορολογώτατον (ἐξέχασας τὸ γραμματισμὸν τῶν δύο τελευταίων τετραδίων, ὡστε ἔδειξας 40 λεπτὰ,) Ἀρχιζιζάνιον (πολὸ εὐρύς καὶ λογικὴ ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται διὰ τὸ ἔγω εἶπα τὰ ἴδια καὶ τὸ ζήτημα πλέον ἐξηγητήθη.) Κεραυνοβάλλον Δία, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἢ τετραδίων ἔδειξας 1 δραχμὴν.) Ἰωάννην Μπουμπουλίην, Ἑλλητικὸν Αἰσθημα (περὶ τῆς ἐρωτήσεως σου, ἀκίνητος ἦδη εἰς ἄλλους ἀντιῶν, καὶ συμμορφώσου.) Ἀφραὶ τῶν Βουρῶν, Ἀλέξανδρον Τσεκοβιαν (εἶπα διὰ εἰς ταύτας ἐρωτήσεις δὲν ἀπαντῶ ποτέ, διότι τότε δὲν θὰ εἶχον τελειώσειν) Τίρ-Λίρι (εἰς κἀθε φύλλον μόνον ἀπὸ 5 προτάσεις τοῦ καθενὸς διημοσιεύω, διότι δὲν ὑπάρχει χώρος.) Ἰσοβροχίον Ἀμύναν, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀθήρου, (ἔστειλα) Ἰσημερινὸν τῶν Κόσμων, Ἀτταβίριον Ρόδου (τὸ 17ον ἐστὶ τὸ ἑλαβεῖς.) Δουρικὸν Ποιητὴν (τώρα πῶς εἶνε μικρὸν τὸ φύλλον δὲν εἶνε δυνατόν γὰ δημοσιεύονται Κινεζικοὶ Συνδιασμοὶ ἀργότερα ὅταν θὰ μεγαλώσῃ, μάλιστα.) Ἀθωμένον Ἀμυγδαλίαν (ἔστειλα, ἀναμένο τὴν λυσίν τῆς Μ. Εἰκόνας εἰς χωριστὸν χαρτί.) Πέτρον Καρδοῦν (τὸ ἀναδικλασιωμένον) Παπαροῦναν τῆς Πεντέλης (ὡ τὸν καυμένον τὸν γάτον σου! ... καλὰ κάμνω ἔγω καὶ κλίνω τὴν Πίσσιν μου μέσα μόλις βραδυάσῃ.) Σάλευκον τὸν Κεραυτὸν (ἡ λύσις τῆς Μ. Εἰκόνας θὰ δημοσιεῖθῃ τὸν Ἰουνίον, καὶ τότε θὰ μὴν ἕκαστος κατὰ πᾶσαν ἐπέτυχῃ.) Ἀθωμένον Μενόζην (αὐτὸς ἄριστος εἶνε ὁ ἀκόσμος τῶν Διαγωνισμῶν: νὰ ωφελοῦν) Ζαππίδα (μαγευμένη με τὰς μαγικὰς εἰκόνας) Πλοιαρχοῦ Λάν Γαθ (ἔστειλα) Ἰωάννην Καρδὸν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Μαΐου ἀπαντήσω εἰς τὰ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἁπολοῦ δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, πηλείται ἐν τῷ Γραμματεῖ μαι εἰς φοιτητοῦς, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Παροράματος διόρθωσις.

Κατὰ λάθος εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἐτίθη αἰθὴν ἀριθμὸς 221—237 ἀντὶ τῆς 235—251. Χάρις ὁμοῦ εἰς τὸν «Χάρτην τῶν λύσεων» τὸ λάθος τοῦτο δὲν θὰ ἐπιφέρει καμμίαν ἀνομαλίαν κατὰ τὴν ἐξέλεγκιν τῶν ληρθησομένων λύσεων, ἀφοῦ ἐκαστοῦ φυλλαδίου αἱ λύσεις γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου γράφεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φυλλαδίου.

252. Δεξιγρίφος.

Μόνον μὲ μίαν ἴνα, ἂν τὴν διπλασιάσῃ, θεώτητα ἀρχαίαν θὰ δυνήθῃς νὰ πλάσῃς.

253. Στοιχειογρίφος.

Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἕξ στοιχεῖα καὶ εἶμαι τῆς Ἑλλάδος ἑπαρχία. Γὰ τρία γράμματα μου πρὸς τὸ τέλος εἶνε μικρὸν τοῦ σωματός σου μέλος.

254. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε βῆρα, βάλε με
καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή
Ἄπὸ μέρος τοῦ Ναοῦ
Τὸνομα ἐνὸς Θεοῦ.

255. Κεκρυμμένον Κυβόλετον.
1) Ἡ Κίνα καὶ ἡ Κορέα εἶνε χώραι τῆς Ἀσίας.
2) Ὁ Μάιος εἶνε μὴν ἑαρινός.
3) Ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Νικίας ἦσαν στρατηγοί.

256—260. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γραμματικὸς ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε καὶ αὐτοῦ σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:
Πάρος, λιμός, μήνη, νόμος, καλός.

261. Φύρδιν-Μιγδόν.
Ὁ ημεκάστος ἐδὼν ἀγρῆτε τὰ γλαδαῖα ἰάγ αν
ημ ατ ηρασά!

262. Γρίφος.

0	Σ
1893	1894
1895	1896
1897	1898

265. Ἑλληποδύμφωνον.
ἀπο 5-κλιού-ε
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πατρὸς τοῦ Σκουρῆτος
264. Φωνηεντόλιπον.
Ζημ-ρ-μλιν-κρε-σχν.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Τυκοῦ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν ἀντικειμένων ἀσκήσεων τῆς 7 Μαρτίου ἔ. ἔ.
111. Ἀλκυόν, (Ἄλκη, ὄν). — **112.** Τὸ μαγικονόγηάδον.
113. ΠΥΘΩΝ **114.** Θ
ΘΥΜΟΣ ΗΩΣ
ΠΙΘΟΣ ΓΩΝΙΑ
ΚΙΜΟΝ ΑΝΝΙΒΑΣ
ΛΙΘΡΑ ΑΒΥΣΣΗΝΙΑ
115—119. Ἀγρίανθρωπος, 2, Ἀστρατή, 3, Χειμωνάνθη, 4, Βεαζεβούλ, 5, Μακρολέλεκας. — **120.** ΚΟΥΒΑ (1, λυκόκ, 2, Ἰου, 3 παύλα, 4, ΗΒη, 5, ἑλτία)
121. Πρακτικὸν γερόντου γνώμη νάφικράς: [σαι καλὰ ἔχεις πράξι: ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἔκασθ' ἔμαθε πολλὰ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΥΠΟ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον
ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
Μυθιστορία ΑΝΑΡΘΟΥ ΛΟΡΗ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.
Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
Μετὰ προλόγου ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ.

Κομψότατος τόμος ἐκ 400 σελιδῶν, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος.
Ἐυρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστέηρια καὶ τιμᾶται:
Ἄδευτος φρ. 3,80.—Χρυσόδετος φρ. 8.

ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προγοράσων τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ **μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἔ. ἔ.** τὸ βραδύτερον θὰ θεωρηθῶσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ δικαιούνται νὰ πληρώσουν μόνον φρ. 3, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ το ἔχουν ὄδον, καὶ μόνον φρ. 4,30 ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ το ἔχουν χρυσόδετον. Ὁ ἐπὶ τῶν δέ, εὐθὺς ἀμα ἐκδοθῇ, ἐλαύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.
Οἱ μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον, ἔδειλουν νὰ το πληρώσουν εἰς τὴν ἀρχικὴν του τιμὴν, ἄνευ οὐδεμίαν ἐκπτώσεως.

Ὁ ἐγγράφων, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ τρεῖς ἄλλους συνδρομητὰς—μὴ συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, — λαμβάνει δωρῶν ἐν Γραμματεῖον ἀξίας 1 δραχμῆς ἢ 1 φράγκα. Ὁ δὲ ἐγγράφων δέκα, λαμβάνει δωρεὰν ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Πρόατος τοῦ Νικίου.»

Καθὼς καὶ παντὸς καὶ πάσης Ἑλληνόπαίδος εἶνε ἡ ἀπόκρηξις τοῦ βιβλίου τοῦτου